

Adventes

2009. gada decembris, #12 (166)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
MŪZIKA
DIEVKALPO-
ŠANĀ

RĒZEKNES
DIEVNAMA
CELTNIECĪBAS
“AIZKULISES”

VĒSTURE:
ADVENTISTU
PERIODIKA
LATVIJĀ

SVĒTRUNA:
“SVĒTĀ GARA
AUGLIS”

JAUNIEŠI:
IESPAIDI NO
TICĪBAS
FESTIVĀLA

INTERVIJA: LINDA REZŅIKOVA “MŪZIKA, KAS PACEL”

Latvijas ziņas	4
Draudze	6
Tēma	8
Intervija	12
Vēsture	14
Vārds mācītājam	16
Bērniem	18
Jauniešiem	20
Ārzemju ziņas	22
Citu konfesiju ziņas	23

Atkal viens gads tuvojas noslēgumam. Var pat gadīties, ka tad, kad Tu lasi šīs rindas, ir pagājis gan Adventa laiks, gan Ziemassvētki... un varbūt jau ir iesācies 2010. gads. Lai kā arī būtu – novēlu Tev gan laimi, gan prieku, bet pāri visam Debesu Tēva svētības!

Šajā *Adventes Vēstu* numurā starp ziņām no adventistu draudzēm Latvijā, dažādu konfesiju ziņām no visas pasaules, lapaspusītēm bērniem un jauniešiem mēs vēlamies Tevi aicināt padomāt par tēmu, kam varētu likt virsrakstu – mūzika dievkalpošanā.

Tavā dzīvē taču arī skan mūzika. Skaļāka vai klusāka, biežāk vai retāk, bet tā ir ap mums. Vismaz manā dzīvē mūzikai ir ļoti nozīmīga vieta. Bet vai mēs padomājam, kāda tā ir? Uz ko tā mūs aicina? Vai tā ir mūzika, kura ir ar kristīgo pasaules uzskatu un redzējumu?

Tomēr nelāgs, manuprāt, ir tas priekšstats, kur, paslēpjoties zem Dieva pagodināšanas, varētu atļauties arī nepagodinošu kvalitāti. Kristiešu vidū bieži vien ir pārāk liela pieņemšana vai noliegšana. Vieni gatavi klausīties jebkādu mūziku, jebkādā kvalitātē, ka tikai tā būtu kristīga, citi kaujinieciski vēršas pret visu, kas viņiem personīgi nepatīk, un vēl citi ir gatavi klausīties visu ko, tikai ne kristīgo. Reizēm pat runā par vienas vai otras takts daļas uzsvēršanu un parādās idejas par kāda mūzikas instrumenta 'svētumu' vai 'ne-svētumu'. Es tomēr labāk izvairītos no tādām sadalīšanām. Padomāsim, kas tad patiesībā ir svarīgākais?

Ivo Roderts,
adventistu Liepājas draudzes mācītājs

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Alvis Kūms

Izdevējs:

Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:

Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:

adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:

67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Varbūt vainīga aizdomu teoloģija?

Turpinot domu, kādēļ cilvēki nenāk uz mūsu draudzi, man ir jautājums teologiem, kāpēc mēs jebko sākam skaidrot no paklausības viedokļa? Atzīsim, ka Pareizās teoloģijas kultivēšana nav piepildījusi teoriju, ka skaidrāka mācība darīs mūs mīlošākus un tuvākus Dievam. Drīzāk tā mūs darījusi aizdomīgus pret visu, šķirojam apkārtējos – kurš pieder/nepieder pie mistiskās Patiesības (es vismaz spriežu pēc sevis). Sekas ir tādas, ka vairums adventistu nemaz nemāk domāt citādi kā tikai “pareizs/nepareizs” kategorijās, kas līdz ar to Dieva raksturam piedēvē nepamatotu prasīgumu, barga tiesneša lomu. Esam iekaluši pareizās atbildes uz VISIEM jautājumiem un jūtamies gudrāki par citiem, lai gan, iespējams, ka Dievam ir vienalga, cik kurš ko zina, kamēr pareiza ir attieksme.

Tā kā kalpu filozofija iepotēta jau kristībā, liekot zvērēt pie bauslības darbiem, būs pagrūti saprast atšķirību, ko piedāvā draugu reliģija, jo Jēzus mūs sauc par saviem draugiem (Jņ. 15. nod.). Dievam no mums neko nevajag; viss pārējais ir cēloņu un sekū likumsakarības jeb tā pati bauslība, kurai nav apsūdzības varas pār kristiešiem.

Aicinu neapstāties pie Mozus grāmatām un jūdaisma, kurā paklausība iedresētām kārtulām ir durvis uz debesīm, bet palasīt arī vēstuli Galatiešiem par kristieša kā jauna radījuma statusu un ka “bauslība līdz Kristum bijusi mūsu audzinātāja” (3:24). Palasīsim Jaunajā Derībā arī par mūsu brīvību Kristū. Tā atbrīvo no mazdūšības un bailēm, līdz ar to neapdzēs kristīgo prieku, lai uz debesīm ar saviebtu seju mūs nedzītu vien bailes apgrēkoties un nesasniegt mistisko pilnību. Palasīsim arī vēstuli Kolosiešiem, “lai neviens jūs netiesā ēdienu un dzērienu dēļ vai sakarā ar svētkiem, jauno mēnesi vai sabatu. Šīs lietas ir nākamo lietu ēna, bet miesa pieder Kristum” (2:16). Ja te ir tikai par kaut kādiem jūdu priekšrakstiem vai īpašākiem sabbatiem, tas neiztur manu loģiku.

Aicinu beidzot aizmirst 19. gadsimtā tik populārās iebiedēšanas tradīcijas un vairāk sludināt evaņģēliju! Uzdrīkstēšanos no kanceles pateikt, ka mums evaņģēlijs NAV jāsludina, jo to dara citi, bet tikai kaut kādas īpašas vēstis, klasificējams kā sektantisms un nodevība pret Kristu. Gaišāku skatu uz Dievu piedāvā adventistu grāmata, ko var lasīt internetā www.pasaulesgals.lv/kalpidraugi.

E. Treijs Jelgavā

Adventistu LDS bīskapa Viestura Reķa (DMin) atbilde:

Jau sākumā vēlos sacīt, ka piederību draudzei daudz lielākā mērā nosaka atmosfēra un attiecības draudzē, nekā mācības izklāsti. Atbildēt vēstulei mani lūdza AV redakcija, tā nebūs teoloģiska. Autors skar vispārcilvēcisku problēmu, runājot par kādu sistēmu kultivēšanu, lai sasniegtu rezultātu. Faktiski tā nav saistāma ar kādu konkrētu reliģisku grupu vai konfesiju. Katrs miesīgais cilvēks orientējas uz saviem darbiem un sasniegumiem, savas idejas labumu un vienmēr salīdzina to ar citu cilvēku sasniegumiem un darbiem. Faktiski jau vēstules autors šajā vēstulē arī nav pilnībā no tā izbēdzis. Bet tā nu tas notiek.

Nezinu, kādu kalpa zvērestu autors ir devis savu kristību laikā. Katrā organizācijā, baznīcā, un Adventistu Baznīcā tai skaitā, ir savi noteikumi, sava ticības apliecība. Ja cilvēks vēlas pievienoties kādai no baznīcām, viņš to arī apliecina. Manuprāt, tas ir normāli. Arī ģimenē ir savi principi, un katrs no pusēm dod solījumu tos ievērot, lai veidotos veiksmīga kopdzīve. Domāju, ka attiecībā ar Dievu tas nav mazāk svarīgi. Pieminot „kalpa filozofiju,” jāsaka, tā ir bibliska, pats Kristus nāca kā „kalps” un nesaskatīja tajā sev apkaunojumu. Vēstulē vairākkārt citētais apustulis Pāvils, arī sevi sauc par Kristus „kalpu” (pat vergu). Maldīgi ir domāt, ka jūdaismā vai VD glābjošie ir cilvēku darbi un priekšrakstu pildīšana. Glābjošs ir vienīgi Dievs. Tā tas ir bijis, ir un būs. Starp citu, Svētie Raksti atklāj, ka cilvēks nav visa centrā. Dieva mīlestība ir vērsta uz to, lai Viņa taisnība tiktu piepildīta. Kā rezultāts dievišķās taisnības piepildei ir cilvēka glābšana, kas ir Dieva darbs, neatkarīgi no mūsu vēlmēm un izpausmēm. Patiesi ticīga cilvēka uzdevums ir slavēt šo taisnību un pagodināt Dievu, nevis lūkoties uz sevi. Apustulis Pāvils norāda, ka cilvēks, kas to būs atskārtis, varēs darīt Dieva izraudzītos darbus (Efeziešiem 2:10. Vēlams lasīt visu vēstuli.).

Vēstulē minētais, ka mums NAV jāsludina Evaņģēlijs, ir kāda cilvēka personīgie maldi, un, ja to teicis draudzes mācītājs, tad viņam noteikti vajadzētu meklēt citu sfēru, kurā izpausties. Tāda nav Adventistu Baznīcas nostāja.

Un visbeidzot par draugiem. Jēzus saka: “Jūs esat Mani draugi, ja jūs darāt, ko Es jums pavēlu.” (Jāņa 15:14) Šī nodaļa parāda, ka būtiskas ir attiecības un praktiskā mīlestība. Lai vēstules autoram un mums visiem tas izdodas!

Sludinājumi

• Jūrmalā, Asaros izīrē dzīvojamo māju vai mājas daļu kristīgai ģimenei. Zvanīt: 2 9794876 un 6 7766264.

Apsveikums

• Bauskas draudze mīlestībā un pateicībā par vairāk nekā 30 draudzē nokalpotiem gadiem sveic savu mīlo māsu, muzikālo pavadītāju Artu Zaikinu viņas skaistajā dzīves jubilejā un novēl bagātīgas Dieva svētības turpmākajā dzīvē.

Dievnams novērtēts

Mūsu Dievs ir lielākais no visiem devējiem. Šoreiz Viņa devums ir adventistu Cēsu draudzes dievnams. Cēsu novada pašvaldības rīkotajā konkursā, kas norisinās jau 16 gadus, "Būve 2009" sabiedrisko ēku grupā mūsu jaunajam dievnamam piešķirta godalga. Pašvaldība uzaicināja Adventistu Cēsu draudzes mācītāju Agri Bērziņu 17. novembra vakarā ierasties uz Latvijas valsts 91. gadadienas svinīgo sarīkojumu Cēsu 2. pamatskolā, lai pasniegtu atzinības rakstu Adventistu Cēsu draudzei.

Būvējot dievnamu, visu laiku izjutām pašvaldības un pilsētas iedzīvotāju labvēlību. Saprotam, ka jaunais dievnams ir kopīgs piedzīvojums un ieguvums gan draudzei, gan pilsētas iedzīvotājiem. Centīsimies turēt atvērtas mūsu lūgšanas nama durvis, lai ikviens varētu sadzirdēt vārdus: "Nāc!" Kam slāpst, lai nāk; kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas." /Atkl.22:17/

Gunta Birziņa

Par veselību rēzekniešiem

Rēzeknē no 8. novembra līdz 6. decembrim "Veselīga dzīves veida centrs" (Rīga) Antona Baranovska personā vadīja veselības semināru "Dzīvo sveiks un vesels". Antonam palīdzēja Adventistu Rēzeknes draudzes komanda. Lekcijas notika dievnama telpās. Apmeklētāji bija, galvenokārt, draudzes locekļi, kas vēlējās atsvaidzināt vai iegūt zināšanas, un pilsētnieki, kas apmeklēja veselības izstādi, kas tika rīkota septembra sākumā. Interesenti, kas atstāja savus kontaktus izstādes laikā, tika apzvanīti un aicināti arī ar ielūgumu palīdzību caur pastu. Semināru apmeklēja arī sporta pasniedzējs no Rēzeknes augstskolas Aivars Kaupužs. Viņš puda patiesu prieku par šāda veida lekcijām. Un aicināja visus sekot informācijai vietējā presē par gaidāmajiem veselīga dzīvesveida pasākumiem Rēzeknē tuvākajā nākotnē, kuru mērķauditorija būs gados vecāki cilvēki, un organizators – Rēzeknes Augstskola.

Visi, kas apmeklēja šo semināru, tika iepazīstināti ar vienkāršiem principiem, kā uzturēt vai atjaunot savu veselību. Piemēram, kad sāp galva, jāizdzer glāze ūdens, nevis jāķer pēc pretsāpju tabletēm; lai fiziskie vingrinājumi sniegtu maksimālu efektu, tie jāveic priecīgā noskaņojumā, un citi praktiski ieteikumi.

Semināra beigās katram dalībniekam tika dāvināta grāmata par veselīgu dzīvesveidu un atklātnīte ar svarīgu atgādinājumu:

"Priecīga sirds dziedina vainas, bet sagrauzts gars izkaltē kaulus." (Sal.pam. 17:22) Paldies Antonam par pašizlīdzīgo darbu un katram, kas palīdzēja organizēt šo semināru!

Elīna Ģipsle

Atver, Kungs, manu sirdi...

Atver, Kungs, manu sirdi,
Atdari acis man, Kungs!
Lai redzu Tevi!

Ar šādiem dziesmas vārdiem iesākas Ceļa Meklētāju kluba „Dieva Pēdās” dievkalpojums Adventistu Alūksnes draudzē. Kluba direktore Marita Zelča iepazīstina ar Ceļa Meklētāju kluba vēsturi. Izrādās, ka jau pirms 50 gadiem šādi klubi uzsākti veidot Amerikā. Tagad Latvijā ir pavisam 18 klubi, un viens no tiem ir Alūksnē, kuram šodien svinības.

Uz galda ir novietota liela, balta svece, kas simbolizē gaišumu un skaidrību. Tai apkārt novietotas daudzas mazas svečītes.

Draudzes priekšā vispirms tiek uzaicināti vecākie kluba biedri, kas jau ir kristījušies un pievienojušies draudzei. Tie ir Anete, Marks, Diana, Valdis, Līga, Jānis.

Katrs no viņiem simboliski aizdedzina savu mazo svečīti no lielās, baltās sveces un tūmā pastāsta par saviem iespaidiem, darbojoties Ceļa Meklētāju klubā, un par to, kas visvairāk patīcis vasaras nometnēs.

Viņiem seko vidējā vecuma kluba biedri: Marta, Sintija, Silga, Ruta, Alise, Agate. No jauna tiek uzņemti Ceļa Meklētāju klubā Vida, Rita, Marta un Daniēls.

Tiek paziņoti Ceļa Meklētāju kluba likumi, tad kluba solījums. Kopīgi tiek nodziedātas vairākas dziesmas, visbeidzot lūgšana un Ceļa Meklētāju kluba himna. Skatoties uz šiem daudzajiem bērniem, gribas izsaukties: „Lūk – mazie Dieva armijas karavīri!”

Gribētu no visas sirds pateikties Maritai Zelčai, Evitai Zeilei un Ilvai Liepiņai par to lielo un nesavtīgo darbu, kuru viņas veltī bērnu un jauniešu kristīgai audzināšanai Ceļa Meklētāju klubā.

Anna Jaunzeme Alūksnē

Elīna Ģipsle,
adventistu Rēzeknes draudze.

Dievnama celtniecības aizkulises

Vienā no iepriekšējiem AV numuriem rakstījām, ka Latgales sirdī – Rēzeknē atvērts Adventistu dievnams. Šoreiz mācītājam Mikum Kaimiņam, kurš vadīja celtniecības darbus, uzdevu jautājumus par skaitļiem un būtiskākajām niansēm šajā atbildīgajā darbā.

Kā radās doma, ka tas ir reāli – dievnama būvniecība?

Šis jautājums uz mani neattiecas, jo, kad es ierados kalpot Rēzeknē, tad ēka jau bija nopirkta. Ideja par tās iegādāšanos bija izauklēta Viktora Geides, tajā laikā savienības prezidenta, galvā. Sakarā ar to, ka man bija celtniecības iemaņas, Viktors nolēma izmantot šo apstākli. Es arī priecājos, ka man Dieva dotie talanti nodereja šajā lietā. Tajā brīdī nebija ne laika, ne vēlēšanās domāt par šķēršļiem vai grūtībām. Bija mērķis, un mēs (es un draudze) gājām uz to.

Protams, laiku pa laikam māca šaubas, īpaši tad, kad nebija naudas, tāpēc šad tad meklējām arī citus variantus (citas ēkas, kas cenas ziņā varētu būt piemērotākas, lai tajās izbūvētu dievnamu). Cīnoties ar šaubām, ar līdzekļu trūkumu, ar kārdinājumiem, gājām uz priekšu, lūdzot no Dieva vadību, gudrību, līdz beidzot – viss notika! Dievs reāli atbildēja, un mēs piedzīvojām daudzus brīnumus.

Cik daudz laika tas prasīja? Vai tas ir daudz vai maz?

12 gadi. Salīdzinot ar mūžību, ļoti maz.

Cik daudz finansiālo ieguldījumu prasīja dievnama celtniecība?

Ēka nopirkta par aptuveni 15 000 USD, līdzekļi, kas ieguldīti no savienības un ūnijas, aptuveni 57 000 Ls, plus apmēram 26 000 Ls – sponsoru nauda.

Ko varētu ieteikt citām draudzēm, kuras vēlas arī būvēt dievnamus? Varbūt ir kādas tipiskākās kļūdas vai ļoti būtiski ieteikumi?

Lai Dievs varētu svētīt tik lielus projektus, nepieciešams:

- 1) sakārtot savas sirdis, nododot tās kalpošanā Dievam, jo dalītu sirdi Dievs nesvētīs.
- 2) Ir nepieciešams noskaņot draudzi uz lieliem sasniegumiem.
- 3) Ir nepieciešams maksimāli informatīvi iesaistīt draudzi, noskaņojot to uz cīņām, regulāri informējot par celtniecības gaitu un līdzekļiem utt.
- 4) Maksimāli iesaistīt visus fiziskā procesā: talkās būvdarbos utt.
- 5) Noteikti sakārtot draudzes finanšu lietas: Dievs nesvētīs draudzi, kas “apzog” Viņu. Protams, diev-

namu var uzcelt par “zagto” naudu (no 1\10), taču es baidos domāt, kādu algu tie saņems Tiesas dienā. Vai nebūs tā, ka viņi sacīs: „Kungs, Kungs, vai Tavā vārdā mēs neesam uzcēluši dievnamu?” Bet Kungs tiem atbildēs: „Es jūs nepazīstu, (jo jūs esat cēluši ar zagtu naudu).”

Aicināt draudzi un nostādīt tās finanšu jautājumus visaugstākajā līmenī (uzticība 1\10, ziedojumos utt.)

6) Ļoti būtisks ieteikums – šajos darbos ir jāuzrāda neatlaidība!

Paldies par atbildēm Mikum! Atliek vien piebilst, ka dievnama telpas ir iekārtotas patiešām gaumīgi un mājīgi, tāpēc brauciet ciemos!

Mans vēlējums, – lai arī citās Latvijas pilsētās “uzzied” jauni dievnami Dievam par godu! Jo nepieciešama vien sakārtota sirds un neatlaidība.

Klaudija Muceniece,
adventistu Daugavpils
draudze.

PĀRMAIŅAS

Dievam ir jāmaina savu bērnu dzīves apstākļus, lai draudze neiesūnotu, lai attīstītu mūsos snaudošus talantus un spējas, kurus mēs bieži pat nenojaušam. Katras pārmaiņas, kas nāk no augšienes, izrauj cilvēku no viņa ikdienas, mobilizē un palīdz visu redzēt skaidrāk.

Bija neizturams karstums, bet viņš sēdēja pie izsīkstoša avota un domāja par to, ka pirms gada pēc Dieva vārda pavēles viņš noslēpās te no negodīga ķēniņa. Ka veselu gadu kraukļi viņu baroja, bet no avota viņš dzēra. Šis avots sākās no kalnu strautiņiem, kuri veidojās, sniegam kūstot kalnu virsotnēs, un kļuva par lielo upi. Bet šogad lielā sausuma dēļ avots sāka izžūt, kamēr ūdens pazuda pavisam. Kaut gan vēl varēja pasmelt no nelielam bedrītēm. Nebija vajadzīga liela iztēle, lai saprastu, ka arī šīs bedrītes drīz būs sausas.

Šī situācija bija liels viņa ticības pārbaudījums. Šeit viņš nebija atnācis savas gribas pēc. Ja pēkšņi viņš būtu kļūdījies vietas izvēlē vai kā pravietis Jona tīšām būtu gājis pretējā virzienā, tad viņš, protams, domātu: „Jā, Kungs, Tev taisnība, ka liedz man ūdeni, tāpēc es celšos un iešu tur, kur Tu mani sūti.” Bet Elija atradās tieši tanī vietā, kur viņu sūtīja Dievs, tāpēc savas gribas pēc viņš nekur nevar aiziet. Tajā pašā laikā pašsaglabāšanās instinkts saka viņam, ka, ja turpinās vēl palikt šeit, tad nomirs no slāpēm mokošā nāvē. Sanāk – nevar izglābties nekādā veidā. „Kāpēc Dievs nesteidzas palīgā, kāpēc Viņš vilcinās? Varbūt kaut kas manī nav kārtībā?” „...Kam prāts saistās pie tā Kunga baušļiem..., tāds līdzīgs

kokam, kas stādīts pie ūdens upēm...” (Ps. 1:2-3)

Līdzeklis Dieva rokās

Tāds stāvoklis ir neizturams cilvēkiem, kas līdzīgi praviešiem. Enerģiskiem, spējīgiem, darbīgiem. Cilvēkam ar mierīgāku raksturu ir vieglāk sēdēt uz vietas. Bet izlēmīgam, spējīgam vadītājam tas nav viegli. Viņam uzreiz daudz domu – ko darīt, kā rīkoties? Varbūt izrakt dziļāku bedri? Varbūt izcelt no vietas to lielo akmeni? Tūkstoš ideju nāk prātā. Un dažreiz sanāk, ka mūsu palīdzība ar savu atbildi ir ātrāk par Dievu. Un tad prieks pārvēršas bēdās. Cilvēkiem piemīt apbrīnojama īpašība – pajauties ne uz Dievu, bet uz tiem līdzekļiem, kurus Viņš mums devis. Un avots, pie kura sēdēja Elija, bija tikai līdzeklis Dieva rokās.

Elija varēja šo avotu uzskatīt par neizsīkstošu. Viņš varbūt pat nevarēja iedomāties, kur tagad ņems dzīvību dodošo ūdeni. Tā arī mēs esam pieraduši dzīvot noteiktos apstākļos, noteiktā pasaulē. Bet, ja dzīvē pēkšņi kaut kas mainās, mums liekas – viss! Laimes vairs nav!

Pārmaiņas uz labu

Tā notika mūsu Daugavpils draudzē, kad apmērām pirms gada notika

radikālas pārmaiņas. Mūsu mācītāju V. Kroitoru pārcēla uz Rīgu, un no Rēzeknes pie mums atbrauca M. Kaimiņš. Pierašanas process bija garš un reizēm sāpīgs. Šodien jau varam apkopot padarītā darbu, salauzto stereotipu un pārvarēto šķēršļu rezultātus.

Ir jāatzīmē, kā pārmaiņas visiem kalpoja tikai par labu. Draudze sāka dzīvot jaunu dzīvi. Atjaunojās dažu nodaļu darbs, organizējās jaunas nodaļas, tādas kā Ceļa meklētāju klubs. To tagad sekmīgi vada A. Štopis. Katra nodarbība ir atjautības un fantāzijas lidojums. Bērni ar nepacietību gaida šīs nodarbības. Ekskursiju, dažādu pasākumu sponsors ir mūsu draudzes vadītājs A. Šarīpovs. Draudzes atbalsta iedvesmota, ar jaunu entuziasmu sāka strādāt arī bērnu nodaļa O. Bojarovas vadībā. Pa jaunam sāka pukstēt draudzes sirds – notika pilnīga sabatskolas reorganizācija: katrā pilsētas rajonā atjaunojās mājas sapulces, kurās apgūstam jaunas metodes evaņģēlija pasludināšanā. Draudze kļuva saliedētāka, un tas jūtams locekļu garīgā izaugsmē.

Nesen bija vēl viens svarīgs notikums: savu darbu sāka ģimenes kalpošanas nodaļa. Sieviešu kalpošanas nodaļa, kuru vada O. Sokolovska, organizē ikmēneša seminārus, izbraukumus uz

pansionātiem ar kristīgiem uzvedumiem. „Tabitas” nodaļa N. Fajnovas vadībā uzņēmās materiālās nodrošināšanas funkcijas mazturīgām ģimenēm. Palīdzību saņēma 70 ģimenes, kuras apmeklēja sabata dievkalpojumu. Nepilnos 6 mēnešos mūsu un Krāslavas draudzē derību ar Dievu slēdza 4 dvēseles. Un kas sevišķi priecē – pārsvarā tie ir bērni. Mācītājs Mikus pašlaik vada dažas Bībeles pētīšanas grupas, un tas nozīmē, ka drīzumā visas debesis priecāsies un gaviļēs, sveicot izrautos no sātana rokām.

Notika pārmaiņas arī draudzes telpu labiekārtošanā, nopirkta jaunas mēbeles un aparātūra. Draudze mainās, Kungs priecājas Savu bērnu sirdīs. Taču – tas viss ir tikai sākums! Atceros, kad par Baltkrievijas misijas vadītāju tika izvēlēts M. Ostrovskis, mums labi pazīstams pēc semināra „Bībele turpina runāt”, Dieva ļaudis atjaunojās garā – tas ir mūsu Mozus, kas izvedīs mūs no Laodiķejas sastinguma verdzības – teica viņi. Tagad arī mūsu draudze var slavēt Kungu, ka Viņš nav aizmirsis mūs, sūtot savu kalpu – cilvēku ar jaunu redzējumu, caur kuru Pestītājs modina savu tautu. Un cilvēki sāk brīnīties: „Vai tas tiešām ir reāli dzīvot citādi?” Katrs redzējums, kas nāk no augšienes, izrauj cilvēku no viņa ikdienas, viņš mobilizējas, visu redz skaidrāk.

Dievam ir jāmaina savu bērnu dzīves apstākļus, lai draudze neiesūnotu, lai attīstītu mūsos gulošus talantus un spējas, kurus mēs bieži pat nenojaušam. To Viņš dara, lai vērstu mūsu skatu vairāk uz Devēju, nekā uz pašu dāvanu.

V. Kroitors, kurš ļoti mīl mūsu draudzi, ļoti pārdzīvoja jaunu iecelšanu, bet šodien viņš ir pārliecināts, ka pārmaiņas nāca viņam par labu. Pārmaiņas novērojamas visās trīs draudzēs, kurās viņš kalpo.

Nebaidies no pārmaiņām!

Elijas gadījumā Dievs neatdzīvināja avotu, bet lika citā vietā plūst savu svētību upēm un avotiem savam uzticīgajam kalpam. Elija spītīgi varēja palikt pie izsīkstoša avota ar vienkāršo paskaidrojumu, ka tieši tur sākumā Dievs viņu ir sūtījis. Tas būtu pareizi, ja viņš nesaklausītu jauno Dieva pavēli. Diemžēl Dievam ir spītīgie un kaprīzie bērni, kuri gatavi līdz pēdējam sēdēt pie izsīkuša veselības avota, un viņu domas vērstas pie Dieva: „Kāpēc?” Gadās, ka mēs pat esam lepnī, ka varam ar savu mazo krūzīti smelt duļķainu ūdeni un sēdēt tālāk.

Eliju izglāba no nāves tas, ka viņš paklausīja Dievam. Mūsu sāpes mazinās, kad izmisumā un bēdās spējam sadzirdēt mūsu Debesu Tēva balsi: „Celies un ej.” Jā, vienreiz Viņš pavēlēja pravietim iet tieši uz šo vietu, bet ne tādēļ, ka šai vietai bija jāpaliek par viņa pastāvīgo dzīves vietu, kur varēja uzcelt māju, dzemdēt bērnus. Tā bija vieta, kur Viņš vēlējas iemācīt viņu uzticēties, pārbaudīt, iemācīties lūgt un sadzirdēt Dieva balsi. Tāpēc šis avots nebija Dieva apsoliājumu gala vieta. Dievs vēlējas dot viņam vairāk nekā kaut kādas ērtības šinī dzīvē. Priekšā gaidīja kauja Karmeļa kalnā. Bija jāapliecina Dieva bojā ejošai tautai Dzīvais Dievs. Priekšā bija arī debesbraukšana. Pravietim caur visiem pārbaudījumiem bija „jāsagatavojas” kulminācijas brīdim. Un cik niecīgi šķiet visi pārbaudījumi, salīdzinājumā ar balvu, kas viņu sagaida.

Nebaidies no pārmaiņām! Katram no mums ir acīmredzami, ka bez ūdens nav iespējama dzīvība. Un, ja Tu tagad saproti, ka Tava dzīve atrodas izsīkuša avota krastā, tad tieši Tev Kristus saka: „Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer!” Jāņa 7:37.

Daugavpils “Ceļa meklētāji”

Lūgšanu diena

Daži fakti:

- Adventes vēsts Daugavpili sasniedza 1921. gadā, kad no Rīgas ieradās misionārs J. Birziņš.
- 1921. gada aprīlī kristīti pirmie 13 daugavpilieši. Viņi izveidoja Adventistu draudzi Daugavpilī.
- Šobrīd Daugavpils Adventistu draudzē ir 61 draudzes loceklis.
- Pašlaik kā mācītājs Daugavpils Adventistu draudzē strādā Mikus Kaimiņš.

MŪZIKA DIEVKALPOŠANĀ

Laikam reti vēl kurš jautājums ir raisījis tik karstus strīdus, pretrunīgus viedokļus un diemžēl reizēm pat šķelšanos draudzē kā mūzika. Lai gan izskatās, ka tā ir tikai šīs ēras problēma. Bībelē mēs neatrodam norādes, ka Dieva tautai būtu bijuši jēlcādi strīdi par mūziku. Kanoni, kas tapa Viduslaiku baznīcā, ir turpinājuši ietekmēt kristīgo mūziku gadsimtu garumā. Un kopš tā laika strīdi par piemērotu mūziku dievkalpošanā nav rimuši.

Arī „Adventes Vēstis” šad tad saņem vēstules un rakstus ar norādījumiem par viena vai otra veida mūzikas instrumentiem un mūzikas stilu, kas, autoruprāt, nav pieņemami baznīcā. Viņi aicina par šo jautājumu rakstīt „Adventes Vēstīs”. Tāpēc šajā žurnāla numurā centrālā tēma veltīta mūzikai.

Latvijas Adventistu draudzēs ļoti cienīts un augsti vērtēts ir nu jau dusēt aizgājušais mācītājs Īzaks Kleimanis. Viņa viedokli ieklausījās daudzi. Tāpēc bija interesanti sameklēt vēl Padomju Savienībā, bet jau Atmodas 1990. gadā krievis-

ki izdotu adventistu gada grāmatu “Kristīgie lasījumi”, kurā, rakstot par adventistu dievkalpojumiem, līdzās citiem tematiem vienā no nodaļām Īzaks Kleimanis raksta par mūziku. Raksts nav garš, taču tajā ir sniegts vispusīgs pamatojums, kāpēc adventistu draudzēs var dzirdēt tik dažādu mūziku.

Šeit atradīsiet arī Vispasaules Adventistu Baznīcas pamatnostādnes par mūziku dievkalpošanā. Un, cerams, noderīgas padomas, kā izvēlēties piemērotu laicīgo mūziku. Jo, kā atzīst Adventistu Baznīca, arī laicīga mūzika var iepriecināt, iedrošināt un celt.

Mūzika un dziedāšana

Šodien novērtēt, kāda bija senebreju mūzikas kultūra dievkalpošanā, nav iespējams, jo tā laika muzikālie pieminekļi nav saglabājušies. Senajā, tā saucamajā masoretu Vecās Derības tekstā ir saglabājušās zīmes dziedāšanai, taču to nozīme ir aizmirsta. No aprakstiem par kalpošanu Israēlā un Jeruzalemes templī zināms, ka muzikālā sastāvdaļa tajos tālajos laikos bija ļoti nozīmīga un izplatīta. Templī kalpoja pat profesionālu dziedātāju un muzikantu dinastijas. Ebreju sarakstos, kas atgriezās Jeruzalemē no Babilonijas gūsta, ir simtiem dziedātāju pēcteču un viņu ģimenes. Pat tajos grūtajos laikos tika domāts par dziedātājiem, un „dziedātāji sev bija uzcēlušī ciemus visapkārt Jeruzālemei” (Nehem. 12:29).

Garīgās dziesmas nebija tikai tempļa kalpošanā. Par Kristu un Viņa mācekļiem ir rakstīts, ka viņi „dziesmu dziedājuši, aizgāja uz Eļļas kalnu” (Mt. 26:30). Apustuļi mudina ticīgos dziedāt savās sirdīs Dievam gan priekos, gan bēdās. Paši apustuļi, „lūgdami Dievu, dziedāja slavas dziesmas”, atrodoties važās (Apd. 16:25).

Sekojoš apustuliskās draudzes piemēram, Septītās dienas adventisti visādi veicina mūzikas līdzdalību dievkalpojumos. Mūzikas piesātinājuma līmenis atkarīgs no vietējām un nacionālām katra reģiona īpatnībām. Tajās valstīs, kur ir bagātīgas tautas muzikālās tradīcijas, tas ietekmējis ir arī dievkalpojumu kārtību. Padomju Savienībā, piemēram, mūzikai un dziedāšanai pievērsa īpaši lielu uzmanību. Pat skaitliski nelielās draudzēs bija savi kori. Baltijā bija draudzes, kur gandrīz visi, veci un jaunie, dziedāja korī, un tad, kad uzstājās koris, zālē gandrīz neviens nepalika.

Baznīcas mūzikas kanonus, kādi izveidojās viduslaikos un vēlākajos gados, adventisti neuzskata par saistošiem, tāpat kā daudzas citas tradīcijas pēcapustuļu laikos. Tāpēc Septītās dienas adventistu garīgās dziesmas būtiski atšķiras no klasiskā baznīcas dziedājuma. Protams, tiek izmantotas arī pareizticīgo, katoļu, luterāņu klasiskās dziesmas, taču līdzās tām draudzē dzied sacerēto mūziku, kas ir tuva tautas mūzikai, arī moderno komponistu sacerētās dziesmas.

Psalmu grāmatā ir uzskaitīta vesela virkne mūzikas instrumentu, kas tika izmantoti kalpošanā templī. „Teiciet Viņu ar bazūnes skaņām, teiciet Viņu ar stabulēm un cītarām! Teiciet Viņu ar bungām un vijīgām dejām, teiciet Viņu ar stīgu un flautas skaņām! Teiciet Viņu ar skanīgiem zvārguļiem, teiciet Viņu ar gaviļu zvaniem!” (Ps. 150:3-5)

Pētniekiem neizdodas vēsturiski precīzi noteikt visu šo seno muzikālo instrumentu izskatu un mehānismu. Nav nekādu ziņu, ka būtu jēlkāds instruments, kurš bija aizliegts izmantot dievkalpošanā. Ir jāuzskata, ka dievkalpošanā tika izmantots viss labākais, kas tā laika muzikālajā pasaulē bija pazīstams. Šis secinājums ļauj Septītās dienas adventistiem izmantot brīvību, izvēloties mūziku savos dievkalpojumos. Tomēr liela brīvība uzliek arī lielu atbildību. Adventistu Baznīca, sekojot saviem pamatprincipiem, nevar ierobežot atsevišķu draudžu darbību ar kanoniem, kuriem nav pamatojuma Svētajos Rakstos. Tāpēc katrai draudzei un katram muzikālajam vadītājam nākas pašam izlemt jautājumu par to, kas ir pieņemami un kas nav pieņemami dievkalpojumā, un no kādas mūzikas vajag izvairīties kā no nekristīgas vai samaitājošas. Acīmredzami ir tas, ka nevienu jaunumu nedrīkst noraidīt tikai tāpēc, ka kādreiz tā nebija.

Īzaks Kleimanis.

Adventistu Baznīcas oficiālās vadlīnijas

Dievs ir ieaudis mūziku Savas radības pašā būtībā. Kad Viņš visu radīja, „visas rīta zvaigznes kopā dziedāja un visi Dieva dēli gavilēja” (Ijaba 38:7). Atklāsmes grāmata attēlo debesis kā nebeidzamas slavas vietu, kas piepildīta ar pielūgsmes dziesmām Dievam un Jēram (Atkl. 4:9-11; 5:9-13; 7:10-12; 12:10-12; 14:1-3; 15:2-4; 19:1-8).

Tā kā Dievs radīja cilvēkus savā līdzībā, mēs mīlam un priecājamies par mūziku kopā ar visām Viņa radītajām būtnēm. Faktiski mūzika var aizskart un ietekmēt mūs ar tādu spēku, kas ir stiprāks par vārdiem un daudziem citiem saskarsmes veidiem. Tīrākā un labākā mūzika paceļ mūs paša Dieva klātbūtnē, kur dziesmās Viņu pielūdz eņģeļi un citas nekritušās būtnes.

Bet grēks inficēja visu radību. Dievišķais attēls ir izkropļots un gandrīz izdzēsts. Visos aspektos šajā pasaulē arī Dieva dāvanas līdz mums nonāk, sajaucoties labajam un ļaunajam. Mūzika nav morāli un garīgi neitrāla. Ir tāda, kas mūs var aizvest līdz vispacilājošākajam cilvēciskajam piedzīvojumam, un ir tāda, kuru var izmantot ļaunuma princis, lai sabojātu un degradētu mūs, iekvēlotu mūsos iekāri, kaislības, izmisumu, dusmas un ienaidu.

Svētie Raksti rosina principus, kuri var dot skaidrību par mūsu izvēli.

Kunga vēstnese Elena Vaita atkārtoti aicina mūs pievērst uzmanību mūzikai. Viņa saka: „Mūzika, ja to neizmanto ļaunprātīgi, ir liela svētība, bet ja to sāk izmantot nepareizi, ir briesmīgs lāsts.” („Liecības”, 1.sēj., 497.) „Pareizi izmantota..., mūzika ir dārga Dieva dāvana, kas radīta, lai pievērstu mūsu domas augstām un cēlām lietām, iedvesmotu un pacilātu dvēseli.” („Audzināšana”, 167.)

Par dziesmas ietekmi viņa raksta: „Tas ir viens no visefektīvākajiem līdzekļiem, kā uzrunāt sirdi ar garīgu patiesību. Cik bieži brīžos, kad dvēsele ir nospiesta un izmisusi, atmiņā nāk kādi Dieva vārdi – sen aizmirstas bērņības dziesmiņas piedziedājums –, un kārdinājums pazaudē savu spēku, dzīvē rodas jauns mērķis un jauna jēga, un drosme, un prieks, kas ietekmē arī citu dvēseles... Reliģiskā kalpošanā dziedāšana ir tāda pati dievkalpošana kā lūgšana. Patiešām, daudzas dziesmas ir lūgšanas. Kad mūsu Mierinātājs ved mūs pie Bezgalības, ko apņēma Dieva godība, mēs varam uztvert ap Dieva troni stāvošā debesu kora slavas un pateicības tematus, un kad eņģeļu dziesmu atbalss tiek pamodināts mūsu zemes mājās, tad sirdis tiek vilktas tuvāk debesu dziedātājiem. Uz zemes sākas debesu draudzība. Šeit mēs mācāmies viņu slavas dziesmu toņkārtu.” („Audzināšana”, 168.)

Kā Septītās dienas adventisti mēs ticam un sludinām, ka Jēzus drīz nāks atkal. Mūsu pasaulplašajā trīs eņģeļu vēstī, kas uzrakstīta Atklāsmes 14:6-12, mēs aicinām visus cilvēkus pieņemt mūžīgo evaņģēliju, pielūgt Dievu Radītāju un sagatavoties satīties ar drīz nākošo Kungu. Mēs aicinām visus izvēlēties pieņemt labo nevis slikto, sacīt „nē” „bezdievībai un pasaulīgām iekārēm, prātīgi, taisni un dievbijīgi dzīvot šinī laikā, gaidīdami svētlaimību, uz kuru ceram, un lielā Dieva un mūsu Pestītāja Kristus Jēzus

godības atspīdēšanu” (Titam 2:12,13).

Mēs ticam, ka evaņģēlijs ietekmē visus dzīves aspektus. Tāpēc mēs uzskatām, ka zinot plašo iespēju mūzikai ietekmēt uz labu vai ļaunu, mēs nevaram izturēties pret to vienaldzīgi. Mēs saprotam, ka mūzikas gaumes dažādiem cilvēkiem var ļoti būtiski atšķirties. Taču mēs ticam, ka Svētie Raksti rosina principus, kuri var dot skaidrību par mūsu izvēli.

Šajā dokumentā lietotā frāze „garīgā mūzika”, kuru reizēm mēs saucam par reliģisko mūziku, nozīmē mūziku, kas uzmanību pievērš Dievam, Bībelei un kristīgiem tematiem. Vairumā gadījumu tā ir mūzika, kas sacerēta un paredzēta dievkalpojumiem, evaņģelizācijas pasākumiem vai arī personīgai pielūgsmei, un tā var būt gan instrumentāla, gan dziesmas ar vārdiem. Tomēr ne visa garīgā mūzika var būt pieņemama adventistam. Tai nevajag modināt laicīgas asociācijas vai aicināt saskaņoties ar pasaules uzvedības normām domāšanā un rīcībā.

Laicīga mūzika ir mūzika, kas nav sacerēta dievkalpojumiem vai personīgai pielūgsmei. Tā runā par kopīgiem dzīves aspektiem un cilvēku emocijām. Tā rodas no cilvēka būtības, izsaka cilvēka gara reakciju uz dzīvi, mīlestību un pasauli, kurā Kungs mūs ir nolīcis. Tā var būt morāli paceļoša vai degradējoša. Lai gan tā tieši neslavē un nepagodina Dievu, tomēr tai var būt pamatota vieta kristieša dzīvē. Šajā dokumentā ir izvērtēti principi, kurus vajadzētu ņemt vērā.

Principi kristietim

Mūziku, kas iepriecina kristiešus, vajadzētu ietekmēt šādi principi:

1. Visa mūzika, ko kristietis klausās, izpilda vai sacer, vienalga, vai tā ir garīga, vai laicīga, pagodinās Dievu: “Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu.” (1Kor 10:31) Tas ir vispārējais Bībeles princips. Viss, kas nesaskan ar šo augsto standartu, vājinās mūsu piedzīvojumus ar Dievu.

2. Visai mūzikai, ko kristietis klausās, izpilda vai sacer, vienalga, vai tā ir garīga, vai laicīga, vajag būt cēlai un vislabākajai: „Beidzot vēl, brāļi, kas vien ir paties, kas svēts, kas taisns, kas šķīsts, kas patīkams, kam laba slava, ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms, par to domāji!” (Filip. 4:8) Kā Jēzus Kristus sekotāji, kas cer un grasās

pievienoties debesu korim, mēs šo dzīvi uz zemes uztveram kā sagatavošanos nākamajai dzīvei, kas nāks, un par to jau priecājamies.

Uz šiem diviem pamatiem – Dieva pagodināšanu visās lietās un vislabākā un cēlākā izvēlēšanās – ir būvēti pārējie principi, pēc kuriem kristieši izvēlas mūziku.

3. To raksturo kvalitāte, līdzsvars, atbilstība un patiesums. Mūzika sekmē mūsu garīgo, psiholoģisko un sociālo jūtīgumu un mūsu intelektuālo izaugsmi.

4. Tā attiecas kā uz intelektu, tā uz emocijām, un pozitīvi ietekmē visu ķermeni.

5. Mūzika atklāj radošumu, tā pievelk ar labu melodiju. Ja saskaņota, tā izmanto harmonijas interesantā un mākslinieciskā veidā, un izmanto ritmu, kas to papildina.

6. Vokālā mūzika izmanto vārdus, kas pozitīvi vairo prāta spējas tāpat kā mūsu emocijas un mūsu gribas spēku. Labi vārdi ir radoši, bagāti saturā un labā kompozīcijā. Tie pievērš uzmanību pozitīvajam un atspoguļo morālās vērtības, tie izglīto un ceļ, tie ir saskaņā ar Bībeles teoloģiju.

7. Mūzikas elementiem un vārdiem harmoniski vajag ietekmēt domāšanu un uzvedību saskaņā ar bībeliskajām vērtībām.

8. Tā saglabā saprātīgu līdzsvaru starp garīgajiem, intelektuālajiem un emocionālajiem elementiem.

9. Mums ir jāatzīst un jāpieņem dažādu kultūru ieguldījums Dieva pielūgsmē. Mūzikas formas un instrumenti var būtiski atšķirties visā pasaulē Septītās dienas adventistu ģimenē, un mūzika, kas tiek spēlēta vienā kultūrā, var likties dīvaina citā kultūrā.

Septītās dienas adventistiem mūzika nozīmē izvēlēties labāko, lai tā ved mūs tuvāk mūsu Radītājam un Kungam un pagodina Viņu. Laikā, kad mūs izaicina citāds pastāvošais muzikālais redzējums, celšimies un padarīsim unikālu, kā daļu no mūsu kopējās un pravietiskās vēsts, adventistu muzikālo ieguldījumu kā liecību pasaulei par cilvēkiem, kas gaida Kristus drīzo nākšanu.

Šīs vadlīnijas tika pieņemtas Ģenerālkonferences Gada sanāksmē 2004. gada 13. oktobrī.

Dievam jāsniedz pats labākais

Ruta Jākobsons,

Rīgas 1. draudzes ērģeliece.

Jautājums, kādai ir jābūt muzikālai kalpošanai draudzē, bieži nodarbina cilvēku prātus un izraisa diskusijas, jo katram ir sava gaume, savs viedoklis, savs vērtējums. Tā kā pati esmu ļoti aktīvi iesaistīta draudzes muzikālajā kalpošanā un esmu profesionāla mūziķe, tad varu par šo jautājumu izteikties.

Muzikālā kalpošana draudzē vienmēr ir bijusi ļoti nepieciešama un svarīga dievkalpojuma sastāvdaļa. Tā ir svarīga evaņģēlija darba daļa. Tāpēc tiem, kuri grib darboties draudzes muzikālajā kalpošanā, vispirms ir nepieciešams talants un muzikālās spējas, gatavība pilnveidoties un nopietna vēlēšanās kalpot. Mūzikai, ko izpilda draudzē, ir jābūt tādai, kas pagodina Dievu un ierosina klausītājus vairāk

iemīlēt savu Radītāju. Ir novērojami dažādi viedokļi par mūzikas stilu un izpildījuma veidu draudzes dievkalpojumā. Es uzskatu, ka mūzikai, ko atskaņo draudzē, ir jābūt tādai, kas cilvēkus dara cēlākus, noskaņo Dieva Vārda dziļākai uztverei, liek atvērt sirdis Svētajam Garam un piepilda ar augstākām, dievišķīgām jūtām.

Noteikti tam, ko darām, ir jānāk no sirds. Tas jau ir visās jomās – ja ko darām, tad ar visu sirdi. Bez tā vispār nav vērts neko iesākt, jo tam nebūs vajadzīgā rezultāta.

Darbojoties draudzē, mums visiem ir viens kopīgs mērķis. Mūzika ir kā upuris, ko veltām Dievam. Tas tikai nozīmē to, ka Dievam noteikti ir jāsniedz pats labākais, cēlākais un kvalitatīvākais. Mūzikai, ko vēlamies atskaņot, ir jābūt labi sagatavotai, bet muzikālajam kalpotājam brīvam no pašpaaugstināšanās un sevis izrādīšanas.

Tikai tad, ja cilvēkam ir pazemīga, dievbijīga sirds, ja viņš parāda patiesu centību un pieliek nopietnas pūles, lai

sagatavotu iecerēto mūzikas skaņdarbu vai dziesmu, Dievs var svētīt viņa darbu.

Novēlu, lai, kalpojot draudzē, mēs kopā ar Debesu būtnēm gavilētu un dziedātu slavu varenajam Dievam!

Svētais Gars vada pie pareizās izvēles

Dina Liepiņa,

Adventistu Tukuma draudze.

Muzikālā kalpošana draudzē ir pat ļoti nozīmīga, jo tā ir viens no Dieva līdzekļiem dvēseļu glābšanas darbā. Par to, kādai tai vajadzētu būt šodien, man lika domāt kāds teikums, kuru izlasīju grāmatā „Liecības draudzei”: „...vienaldzīgā izturēšanās Dieva namā ir viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc sludināšana nenes vairāk labu augļu.”

Mūzika būtībā nevienam cilvēkam neatstāj vienaldzīgu - tā var aizkustināt, tā var likt cilvēkam domāt, tā var arī sadusmot un kaitināt. Tādēļ īpaši svarīgi ir izvēlēties mūziku kalpošanai draudzē. No savas pieredzes varu teikt to, ka īstā vietā un brīdī atskaņota dziesma vai mūzika tik ļoti ir papildinājusi vai noskaņojusi uzņemto Dieva Vārdu, ka tas man ir bijis kā īpašs piedzīvojums!

Manuprāt, draudzē nav jāliek akcents uz profesionālu muzicēšanu, kura kļūst jau par pašmērķi - te es gan nedomāju, ka nevajadzētu muzicēt profesionāli un labi, bet gan to, ka tas nav galvenais kritērijs, pēc kura būtu jāizvēlas muzikālie priekšnesumi dievkalpojumam. Bieži vien, klausoties ne tik profesionālu priekšnesumu, bet atskaņotu no sirds un personīgi pārdzīvotu, es pat vairāk sāku pārdomāt savas attiecības ar Dievu, tas aizskar manu sirdi un vada manas domas tuvāk Debesīm.

Runājot par mūzikas stilēm, par robežām, kurās būtu jāiekļaujas, manuprāt, tas ir pavisam vienkārši. Ja mūsu sirdis būs atvērtas ieklausīties Svētā Gara balsī, tad mūzikas izvēle nekad nebūs tāda, kas varētu apbēdināt Dievu. Es domāju, ka dziedāšana un muzicēšana kā kalpošanas daļa ir tikpat nozīmīga kā lūgšana. Šis, manuprāt, ir vislabākais tests, pēc kura var noteikt gan mūzikas stilu, gan robežas, kurās būtu jāiekļaujas. Cik brīnīšķīgi ir apzināties, ka mēs katrs esam unikāls Dieva acīs, ka Viņš mūs ir radījis tik dažādus! Bet nereti tik ļoti gribas kādu atdarināt vai kopēt. Un tad tas vairs nav tīrs „produkts”. Bet Dievam mums ir jādod vislabākais un tīrākais, cik nu tas cilvēcīgi ir iespējams. Tādēļ nav mazsvarīgi plānot dievkalpojumus, uzlabot to kvalitāti un papildināt ar labi sagatavotiem priekšnesumiem, kuri pagodina Dievu un vada klausītājus tuvāk Viņa pilnībai. Ja atceros to, ka dievkalpojumā piedalās arī svētie eņģeļi un Dievs, tad viss dabiski sakārtojas „pareizajos plauktiņos”.

Dievkalpojums ir kā ģenerālmēģinājums

Vilnis Latgalis,

Adventistu Rīgas 1. draudzes mācītājs.

“Spēlējiet Tam Kungam ar cītaru un pavadiet cītaras skaņas ar daiļskanīgām dziesmām!” (Psalms 98:5) Mūzika vienmēr ir bijusi svarīga Dieva pielūgsmes un slavēšanas sastāvdaļa. Tieši tādēļ arī šodien nozīmīgs ir jautājums: „Vai visa veida mūzika ir laba un piemērota dievkalpojumiem?” Daļa cilvēku uzskata, ka mūzikas stilam un izpildījuma manierei šodien vairs nav būtiskas nozīmes.

Svarīgākais ir dziesmas teksts jeb vēstījums un arī cilvēki, kurus šīs dziesmas uzrunā un aizrauj.

Protams. Nav noslēpums, ka mūsdienu pasaulē „toni” nosaka kristīgās mūzikas ierakstu industrija, pasūtot un tirāžējot mūziku, kura salīdzinoši maz atšķiras no pasaules mūzikas, toties tai pievienotie dziesmu teksti pauž kristietības idejas, ir domāti, lai uzrunātu mūsdienu cilvēkus. Domāju, ka ikvienam cilvēkam, tuvojoties Universa Radītājam, vajadzētu uzdot sev jautājumu: „Vai mana izvēle un mana dzīve, kā arī mūzika, kuru klausos vai atskaņoju, ir patīkama Dievam?” Nenoliedzami liela loma ir mūzikas interpretācijai, bet droši vien svarīgākais jautājums būs: „Kāds Gars vadījis mūzikas un teksta autorus?” Ja tas ir Svētais Gars un šis pats Gars vada arī izpildītāju, tad, manuprāt, tāda mūzika patiešām pagodinās Dievu un ienesīs kardinālas pārmaiņas gan pašu mūziķu, gan to cilvēku dzīvē, kuri ļausies Svētā Gara pārveidojošajai darbībai, lai saskaņotu savus uzskatus un gaumi ar debesu principiem. Tieši tāpēc esmu pārliecināts, ka dziesmām, kuras lietojam dievkalpojumos, nevajadzētu pārāk atšķirties no tām melodijām, ar kurām Visuvarēno slavē un pielūdz debesu eņģeļi. Dieva valstībā reiz visi izglābtie slavēs savu Glābēju, vienprātībā un dziļā pazemībā dziedot slavas dziesmas kopā ar visiem eņģeļiem un visām svētajām debesu būtnēm.

Tāpēc uztversim jau šodien katru dievkalpojumu kā nelielu ģenerālmēģinājumu tai slavas un godības atmosfērai, kāda mūs sagaida nākotnē. Vislabākais piemērs mums visiem arī šajā jomā, protams, ir Jēzus Kristus:

„Bieži Viņš (Jēzus) savu sirds prieku izteica, dziedādams psalmus un garīgas dziesmas. Bieži Nācaretes iedzīvotāji dzirdēja, kā Viņa balss izsaka slavu un pateicību Dievam. Dziedot Viņš uzturēja savienību ar Debesīm, un, kad darba biedri sūdzējās par nogurumu, tos iepriecināja jaukas melodijas, kas plūda no Jēzus lūpām. Likās, ka Viņa slavas dziesmas aizdzen ļaunos eņģeļus un kā vīraks ar saldu smaržu piepilda visu apkārtni. Klausītāju domas tādos brīžos pārcēlās no šīs zemes trimdas uz Debesu Tēva mājām.” („Laikmetu ilgās” 7. nod.)

Mūzikas uztvere ir izteikti subjektīva

Aira Āriņa,

Adventistu Korintas draudze.

Nenoliedzami, Bībelē ir minēti dažādi mūzikas izteiksmes veidi kā derīgi slavas pienešanai Dievam. Par instrumentālu un vokālu slavēšanu draudzē varam lasīt jau 2. Mozus 15. nod. Mūzika kā tāda tiek pieminēta pat 1. Moz. 4:21. Tā kā Dievs jau no radīšanas cilvēkā ir ielicis īpašo spēju muzicēt, ar to izteikt slavu, pielūgsmi, pateicību, prieku vai, gluži pretēji, nožēlu, ilgas, lūgumus, šo kalpošanu draudzē nedrīkstam novērtēt nepietiekami.

Jautājums vairumā ir - kāda tad ir piemērotākā forma mūzikai mūsdienu draudzēs? Es nepiekrītu, ka ir tikai viens pareizs un visi citi nepareizi veidi, jo mūzikas gaumei un tās pielietošanai ir izteikti subjektīvs raksturs. Pati savā dzīvē ļoti labprāt Dievu draudzē slavēju gan instrumentāli, gan vokāli ar dažāda veida mūziku - gan dziļi klasisku un tradicionālu, gan mūsdienīgāk veidotu. Ticu, ka pāri izvēlētajai mūzikas formai Dievs ievēro un interesējās par mūsu sirdi un motīviem, jo nereti tieši šīs ir nederīgas slavas pienešanai.

MŪZIKA, KAS PACEĻ,

Intervēja:
Inguna Ievīte-Andersone

Linda Rezņikova daudziem kristiešiem saistās ar viņas kori. Draudzēs tā arī saka – Lindas koris. Viņa ar savu kalpošanu ir iepriecinājusi ļoti daudzus. Tomēr par pašu Lindu mēs zinām maz. Vismaz „Adventes Vēstis”, gatavojot šo izdevumu par mūziku draudzē, secināja, ka par viņu līdz šim nav rakstīts.

Iepazīstini, lūdzu, lasītājus ar sevi.

Esmu piedzīmusi un uzaugusi četru bērnu (divas māsas, divi brāļi) ģimenē Rīgā. Dievs mani ir brīnišķīgi svētījis dāvājot vīru Konstantīnu un četrus ļoti mīļus bērnus – Emīliju, Teodoru, Konrādu un Annu Mariju. Bērnu audzināšana ir mans galvenais uzdevums, kurā par galveno esmu atzinusi principu – būt mīlošai mātei saviem bērniem. Tam ir vajadzīgs spēks no augšienes. Galvenā cīņa ir pašai ar savām emocijām, un nedrīkst uzskatīt, ka problēma ir bērnos. Ja es esmu nelaipna vai īgna, labāku atbildes reakciju nevaru gaidīt; tas neatrisina problēmu situāciju. „Miermīlīga atbilde klusina dusmas,” saka gudrais vīrs Sālamans. Pateicība Dievam, ka esmu par to pārliecinājusies vairākkārtīgi. Audzināšana mēdz izsmelt, bet Dievs dod spēku. Muzikālajā jomā iespēju robežās kalpoju draudzē un arī kristīgajā bērnodārzā.

Vai mūzikas mīlestība tev nāk līdzī no vecākiem?

Cik es sevi atceros, tad mūsu vecāku ģimenē ļoti augsti tika vērtēta mūzika, abi vecāki bija mūzikas mīļotāji. Īpaši vērtēta bija klasiskā mūzika – instrumentālā, kora mūzika. Tēvs spēlēja vijoli. Viņš neilgu laiku, pirms viņu izveda uz Sibīriju, Rīgas 7.draudzē bija diriģents. Kā stāsta aculiecinieki, viņš bija prasīgs, bet arī emocionāls diriģents. Mūsu vecāki, kā tajā laikā arī daudzus citus adventistu bērnus, sūtīja mūzikas skolā. Mēs dziedājām bērnodārzā, dievnāmā, bet mūsu vecāki nekad mūs neizrādīja. Arī es kā bērns baidījies dziedāt publikai. Es vairāk sevi atceros kā dzejas skaitītāju. Visspilgtāk atceros, kā es skaitīju Friča Bārdas dzejoli „Rozes”, jo es izteismīgi lasīju. Patiesībā dziedāšanu bērībā nemaz tik ļoti neatceros,

jo tie bija Padomju laiki. Pusaudžu vecumā gan atceros, ka mēs tikām iesaistīti dievkalpojumos muzikālajā kalpošanā – kori, ansambļi.

Vai tu arī saviem bērniem māci mīlēt mūziku?

Mana ģimene arī ir dziedoša ģimene, jo māja ir piepildīta ar mūzikas skaņām. Vecākā meita mācās mūzikas skolā, arī jaunākā meita Anna Marija, kura divos gados vēl nemācēja runāt, dziedāja ļoti skanīgi, spēcīgi un skaisti, un tas ir ārkārtīgs prieks. Zēni arī ir dziedoši. Teodors apmeklē sagatavošanas klases nodarbības mūzikas skolā, – viņam ir laba ritma izjūta un laba dzirde, bet viņš ir ļoti kautrīgs. Dziedāšana ir skaista Dieva dāvana. Mēs ar Konstantīnu neuzspiežam uzstāties dievnāmā „par katru cenu”, mēs veicam ar bērniem pārrunas.

Saistībā ar bērnu muzikālajām dotībām, iesaku vecākiem tās attīstīt. Latvijā tiek piedāvāta ļoti laba muzikālā izglītība. Apzinos, ka tas ir ļoti grūts darbs, jo tā ir cīņa ar bērnu katru dienu, visapkārt ir daudz interesantu nodarbošanos, kuras bērnu ieinteresē. Viņš ir tikai bērns, kas grib spēlēties, bet viņam katru dienu ir jātrenējas. Līdz ar to nepieciešama liela piespēšanās. Bet tas ir tā vērts, jo vēlāk ar šo mūzikas dāvanu viņš varēs kalpot Dievam. Vecākiem ir vajadzīga dievišķa gudrība un palīdzība, kas var sniegt pacietību un spēku.

Mājās mums ir brīnišķīgi piektdienas vakari. Īpaši tas ir vasarā, kad ir vēlīe saules rieti, draudzē vasarā nenotiek piektdienas vakara dievkalpojumi. Mēs, visa ģimene, sanākam kopā un dziedam dziesmas, un tas ir jauki. Tā ienāk sabata miers un prieks, bet visas nedēļas rūpes pagaist. Mēs ar

Konstantīnu agri no rīta veidojam nelielus svētbrīžus divatā. Reizēm rīta agrumā, pirms lūgšanas, divatā dziedam kādu dziesmas pantu no „Kokļu skaņām”. Esam novērojuši, ka kāds no bērniem pēc pamošanās, mazgājoties vai gērbjoties, dungo tieši šo dziesmu. Dziesmai ir spēks, it kā Dieva Gars ienāk mājās un sirdī!

Tu vadi kori, diriģē. Kas tevi iedvesmoja mācīties diriģēt?

Patiesībā te nav skaista stāsta, bet gan vienkāršs mudinājums spēlēt klavieres draudzē. Lai arī mācījos mūzikas skolā, klavier spēle nebija tik labā līmenī. Tādēļ iestājos Jelgavas mūzikas vidusskolā kora diriģentos. Es ļoti daudz mācījos tajos gados. Tajā laikā Latvijā mūzikas izglītībai bija lielas prasības un augsts līmenis. Domāju, ka šodien arī tā ir. Pēc tam, vēlākajos gados pārdomājot savu dzīvi, es sapratu, ka Dievs vadīja, lai es izdaru šo izvēli, jo man šīs zināšanas noderēja daudzējādā ziņā.

Padomju laikos gandrīz vienīgais evaņģelizācijas veids bija dziesmu dievkalpojumi. Visās draudzēs bija kori ar ļoti augstu līmeni. Arī Rīgas 7. draudzē bija koris, kuru vadīja A. Mednis un A. Sprūde. Tajā laikā es mācījos mūzikas vidusskolā, kas tika novērtēts. Viņi mani kā peldēt nemācēju iemeta aukstā ūdenī. Atceros, kā man pirmo reizi lika stāvēt kora priekšā un taktēt. Es biju pilnīgi nodūrusi galvu, nobijusies. Tā bija dziesma „Teici to Kungu”. Man bija ļoti neērti, jo kora dziedātāji bija pieredzējuši – visi cienījama gada gājuma ar muzikālo un dziedāt prasmi. Koris mani mīlestībā atbalstīja un iznesa. Man regulāri lika kādu dziesmu taktēt, un es kā jērs

to darīju. Dziesmu dievkalpojumos vienu dziesmu diriģēju publikas priekšā. Tā bija brīnišķīga pieredze un mana pirmā pieredze ar kora diriģēšanu.

Bija laiks, kad jaunieši vēlējās aktīvi darboties arī muzikālajā kalpošanā. Atceros Gunti Bērziņu un Lilitu Ārmani (tagad jau Rozneri), kas faktiski stāvēja pie kora šūpuļa. Pēc viena jauniešu dievkalpojuma bija aicinājums palikt jauniešiem, kuri vēlas dziedāt kori. Bija palicis milzīgs daudzums jauniešu, kurus es biju uzņēmusies diriģēt.

Bija visādi, jo bija cilvēki, kuri nemācēja dziedāt. Es nekad neaizrādīju, ja kāds dziedāja „šķībi”, jo skolā mācīja, ka nedrīkst aizvainot dziedātāju. Es mudināju vairāk klausīties. Varbūt tagad es cenšos pienākt klāt un klusiņām kaut ko pateikt, bet to daru neaizvainojot. Tieši tos laikus es atceros kā brīnišķīgu Dieva vadību, kur no sākuma dziedājām ārkārtīgi vienkāršas dziesmas, lai varētu vienkārši noturēt dziesmu. Dievs vienmēr pacēla pāri, lai mēs varētu izdarīt vairāk nekā spējam. Visi bija pilnīgā palāvēībā uz Dievu. Koris ir kopā

būšanas un dziedāšanas prieks, sadraudzības brīži. Mēs tajā laikā bijām evaņģelizācijas koris, jo deviņdesmitajos gados mēs atbalstījām seminārus. Tā mērķis bija publikai vēstīt par Dievu un aicināt pie Dieva. Izvēlējos tādas dziesmas, kas caur tekstu uzrunātu cilvēkus.

Dziesmas tika un tiek izvēlētas atkarībā no kora sastāva, jo pieredzējuši dziedātāji, kuri dzied no nošu lapas, var dziedāt sarežģītākas dziesmas. Gadu gaitā mainījās sastāvs, jo koris prasa uzpurēšanos. Tagad man īpaši tuva kļuvusi arī nopietnā kora mūzika, - ir tuvas tās dziesmas, kuras kādreiz tika dziedātas draudzē – ar dziļu, aicinošu, pārdomas izraisošu tekstu.

Kā tu skaties uz to, ka dievkalpojumos spēlē dažādus mūzikas instrumentus un stilus, kas citiem nav īsti pieņemami, piemēram, ļoti ritmisku mūziku.

Pirms intervijas ieskatījos E. Vaitas grāmatā „Audzināšana”, kur ir apkopoti dievišķie pamatprincipi par dziesmu un dzeju. Mani īpaši iedvesmoja šādi vārdi: „Mūzika ir dārga Dieva dāvana. Slavas dziesma ir debesu atmosfērā, un, kad debesis saskaras ar zemi, tad atskan mūzika un dziedāšana, pateicības un slavas dziesmas. Pareizi pielietota, mūzika pievērš cilvēka domas augstām un cēlām lietām, apgaro un dara cēlāku dvēseli. Tā spēj savaldīt neizveidotu raksturu, tai ir spēks izraisīt domas un pamodināt līdzjūtību un nožēlu. Dievišķīga mūzika spēj atvērt ticības, cerības un prieka avotus!”.

Jautājums ir, vai mūzika un ritmi, kas skan mūsu dievkalpojumos un sapulcēs, spēj izraisīt cēlas jūtas? Ir pierādīts, kā ritms un mūzika iespaido cilvēku. Ja šis ritms cilvēku uzbudina, tas atraisa tikai zemākās dziņas un nevar kalpot Dievam. Ir vērts padomāt, vai tas, kā muzicēju, saskan ar tikko minēto pamatprincipu attiecībā uz mūzikas mērķi. Ja tā nav, tad es kalpoju pretējam garam un spēkam.

Mūsdienų populārā mūzika, tajā skaitā tā saucamā „kristīgā popmūzika”, bieži vien tikai „sajūsmina” cilvēku, bet nepiepilda dievišķo nodomu. Mūzika ir emocionāla un tai tādai arī jābūt, bet tai ir jāpadara klausītāja dvēseli cēlāku. Tai jāsavaldā nenobriedušie raksturi. Tai jāpamodina līdzjūtība un nožēla. Katram cilvēkam pašam ir jāizvērtē, ko viņš spēlē un klausās.

Ja tev būtu iespēja vienai pašai būt skaistā dabas stūrī, kādu dziesmu tu dziedātu?

Es ieklausītos meža klusumā un putnu dziesmās. Man tur nebūtu vajadzīga mūzika. Nav tā, ka visu laiku ir nepieciešama mūzika fonā, bieži vien gribas klusumu.

Kāda ir mūzikas nozīme tavā ikdienas dzīvē?

Ikdienas ritmā nesanāk bieži muzicēt, bet mūsu mājās skan Jamaikas adventistu radio, kur skan skaistas un cēlinošas dziesmas. Klausāties arī klasisko mūziku, kas paceļ un nomierina. Klasiskā mūzika ir skaista, man pašai tuva ir Šopēna klaviermūzika, arī Mocerts, Haidns, Bēthofens. Mani tas nomierina.

Bībelē daudzi cilvēces vēstures notikumi ir saistīti ar dziesmām. Pārsvārā tās ir slavas dziesmas. Piemēram, par jaunradīto zemi: „...visas rīta zvaigznes kopā priekā dziedāja un visi Dieva dēli gaviļēja” (Ījaba 38:7). Visvarenākā dziesma no cilvēku lūpām, kas uzrakstīta Bībelē, bija Izraēla pulka pateicības dziesma pie Sarkanās jūras. Ar slavas dziesmām Izraēla pulki izgāja pretī lielajai atbrīvošanai. Iedvesmojošas ir lielā dziesminieka Dāvida dziesmas: ”Tas Kungs ir mans Gans, Man netrūkst nenieka...” (Psalms 23:1-4). Jēzus dziedāja pēdējā skumajā naktī pēc Passā mielasta. Tā bija slavas dziesma no Glābēja, kurš bija gatavs iet pretī nodevībai un pat nāvei. Tas arī mūs aicina slavēt Dievu – tad grūtums un negācijas aizmirstas!

Andris Pešelis,
adventistu Rīgas 7. draudzes
mācītājs.

Adventistu periodika Latvijā

Маслина

Žurnāls krievu valodā tika izdots Vācijā, Hamburgā, kopš 1904. gada, bet regulāri katru mēnesi kopš 1907. gada. Redakcijā ietilpa O. Lipke, O. Icmanis un H. Lebsaks. Izdevums atspoguļoja dažādus Bībeliskus tematus un adventistu mācības punktus. Pēc satura bija paralēls vācu izdevumam

„Маслина,“ izdota Hamburgā 1904.-1914. g.

„Zions Wachter” un domāts izplatīšanai cariskās Krievijas teritorijā. Regulāri tika izdoti arī žurnāla pielikumi, kas saturēja sabatskolas materiālus, lūgšanu nedēļas lasījumus un draudžu statistiku. Satur vērtīgus materiālus, pētot tieši adventistu draudzes agrīno vēsturi cariskās Krievijas teritorijā. Izdevuma iznākšanu pārtrauca 1. pasaules kara ierobežojumi. Latvijā šī periodiskā izdevuma eksemplāri ir ārkārtīgi reti sastopami.

Ciānas Sargs

Kopš 1906. g. tika izdots pirmais adventistu laikraksts „Ciānas Sargs”, kas pēc būtības atkārtāja līdzīgu ad-

Pirmais „Ciānas Sargs” 1906. g. adventistu laikrakstu Vācijā „Zions Wachter”. Tas saturēja Bībeles pravietojumu skaidrojumus un Septītās dienas adventistu mācības punktu izklāstus, lai gan pēc satura atšķīrās no vācu izdevumiem. Pirmā pasaules kara sākumā 1914. g. laikrakstu „Ciānas Sargs” pārstāja izdot, jo to pieprasīja kara cenzūra, bet pēc kara 1923. g. tā izdošanu atjaunoja, un tā turpinājās līdz 1929. gadam. Laikraksta redakcijas komiteja: J. Bethers, J. Sproģis un atbildīgais redaktors J. Šneiders. Pēc 1923. g. redaktors tikai J. Šneiders.

Mūsu Laikmets

Kopš 1929. g. laikraksts „Ciānas Sargs” tika pārdēvēts un iznāca kā žurnāls „Mūsu Laikmets”. Iespējams, ka nosaukuma maiņu izraisīja līdzīga satura vācu žurnāla „Herold der Wahrheit” nosaukuma maiņa tieši ap šo laiku uz „Gegenwerts Fragen”. Arī daudzu latviešu žurnāla izdevumu vācu rotāja līdzīgi attēli kā šiem vācu izdevumiem. Žurnāls „Mūsu laikmets” saturēja dažādas Bībeles tēmas un pasaules aktu-

Atjaunojot tā izdošanu 1923. g.

ālo politisko norišu apskatus Bībeles izvērtējumā. Žurnāls tika izdots līdz 1937. g. maijam ieskaitot, kad tā iznākšana, ne bez Latvijas varas iestāžu iekaušanās, tika pārtraukta. Žurnāla redaktors J. Birziņš.

„Mūsu laikmets” izdots 1929.-1937. g.

Adventes Vēstnesis

Kopš 1916. g. Valkā tika izdots laikraksts „Adventes Vēstnesis”, kuranosaukums aizgūts no vācu adventistu laikraksta „Der Adventbote”, kurš iznācis kopš 1894. gada. Sākotnēji „Adventes Vēstnesis” aizvietoja laikrakstu „Ciā-

Pirmais „Adventes Vēstnesis” 1916. g.

nas Sargs”, kuru pārtrauca izdot kara ierobežojumu dēļ, un saturā no tā maz atšķīrās. Taču kopš 1923. g. tas ieguva jaunu veidolu un bija vairāk veltīts norisēm pašā draudzē, Bībeles tematus atstājot „Ciānas Sarga” saturam. Apskatot adventistu draudzes vēsturi, dažkārt šī laikraksta publikācijas satur vienīgās vēsturiskās atsaucis par to laiku. Laikraksts tika izdots līdz 1940. g. augustam, kad tā izdošanu padomju varas iestādes pārtrauca. Atbildīgie re-

Pēdējais izdevums 1940. g. augustā.

daktori laikrakstam ir bijuši: J. Šneiders (1917-1928), J. Birziņš (1929.-1936. g. jūlijs), V. Vilmanis (1936. g. augusts – septembris), A. Mednis (1936. g. oktobris – 1937. g. maijs), E. Klotiņš (1937. g. jūnijs – 1939. g. aprīlis), J. Oltiņš (1939. g. maijs – novembris), A. Jurkevics (1939. g. decembris – 1940. g. marts), J. Birziņš (1940. g. aprīlis – augusts). Mūsdienā laikraksts „Adventes Vēstis” tiek izdots kopš 1994. g. decembra.

Благая Весть

Pirmā pasaules kara dēļ nebija iespējams ieviest literatūru un periodiku no Vācijas. Tādēļ, lai nodrošinātu draudzes ar periodiku, sāka izdot žurnālu „Благая

„Благая Весть” izdots Pēterburgā 1913.-1919.g.

Весть”. Tas tika izdots no 1913. līdz 1919. gadam vispirms Petrogradā, bet tad Maskavā. Redaktors Ivans A. Ļvovs. No šī laikraksta tika pārpublicēti vairāki raksti „Adventes Vēstneša” pirmajos numuros.

Adventes jaunatnes vadonis dzīvē un darbā

Žurnāls tika izdots kopš 1926. gada kā atsevišķas burtnīcas, bet tad kā pastāvīgs ikmēneša izdevums no 1935. gada janvārim līdz 1937. gada aprīlim. Saturs veltīts jauniešu un bērnu kristīgās audzināšanas tēmām. Te tika publicētas sludinātāju uzrunas jauniešiem, Bībeles studiju materiāli, dzejas un dziesmas. Atbildīgie redaktori: A. Mednis (1934-1935), J. Birziņš (1936. g. janvāris – novembris), A. Mednis (1936. g. decembris – 1937).

„Adventes Jaunatnes Vadonis Dzīvē un Darbā” 1926.-1937.g

Обзор мировых вопросов

Šis žurnāls krievu valodā tika izdots laikā no 1928.g. līdz 1937. gadam. Pirmā izdevuma ievadā žurnāla redakcija paskaidroja, ka šī žurnāla mērķis – izskaidrot šī laika notikumu jēgu, kurā mēs dzīvojam, brīdināt no nākotnē sagaidāmajām briesmām un sniegt atbildes uz pasauli satraucošajiem jautājumiem, tos apskatot Bībeles gaismā. Tas saturēja dažādas tēmas par Bībeli, vēsturi, teoloģiju, veselību, bērnu audzināšanu. Pēc satura un ārējā izskata tas atgādināja žurnālu „Mūsu Laikmets” un „Gegenwarts Fragen”. Žurnāla redaktors P. Macānovs. Lielākā daļa šo žurnālu pēckara periodā nonāca PSRS teritorijā, un krievu draudzēs to augsti vērtēja. Šī iemesla dēļ Latvijā šī žurnāla eksemplāri ir ārkārtīgi liels retums.

„Обзор мировых вопросов” izdots Rīgā 1928.-1937.g.

Turpinājums nākošajā numurā.

Tālivaldis Vilnis,
adventistu Talsu draudzes
mācītājs.

SVĒTĀ GARA AUGLIS

Tagad ir laiks, kad daudzi domā par svētkiem un pasākumiem. Cilvēki plāno, kā pavadīt Ziemassvētku laiku, kādus ēdienus gatavot un ko katram dāvināt. Tas viss ir labi. Uz otru pusi, tagad, kad ekonomikā un sabiedrībā ir lielas pārmaiņas, kas saistītas ar bezdarbu vai algu samazinājumiem, cilvēki ir nervozāki un ātrāk sakaitināmi. Tās pašas tendences ienāk arī draudzē. Dievs zina, ka Viņa bērni vienmēr dzīvos grēcīgā pasaulē, kurā būs krīzes un izaicinājumi, taču Viņš ir devis Svētā Gara augli, lai kristieši spētu sadzīvot.

Galatiešu vēstulē ir rakstīts, ka Gara auglis sastāv no deviņām īpašībām. "Bet Gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība." (Gal. 5:22) Tas ir Auglis, kuram ir vairākas "sēklas". Pirmā „sēkla”, pirmā īpašība šajā auglī ir mīlestība. Tāpēc ka Dievs ir mīlestība.

Mīlestība

Dievs mīl mūs un vēlas, lai mēs šo mīlestību dāvātu tālāk citiem. Ja es saprotu Dieva mīlestību un esmu to pieņēmis, tad tā parādās manā dzīvē. "No tā visi jūs pazīsit, ka esat mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā." (Jāņa 13:34)

Taču dažreiz diemžēl katrai kristiešu grupai parādās savas galvenās lietas, savi standarti, pēc kuriem viņus var pazīt. Ir konfesijas, kur svarīgi, ka esi pie dievgalda, citur galvenais ir grēksūdze, varbūt noteikti jāaiziet svētkoļojumā, citiem noteikti jārunā ekstatiskās valodās. Starp adventistiem kā dažas raksturīgās lietas parādās, lai sabatā netiktu strādāts un netiktu ēsts tas, ko Bībele apzīmē par nešķīstu, tiktu apmeklēti dievkalpojumi. Tas nav slikti. Taču Dievs latīņu ceļ augstāk! Dievs aicina atvērt savas sirdis un pakļauties Svētā Gara vadībai. Tam ir jāparādās mūsu praktiskajā dzīvē caur spēju mīlēt un sadzīvot ar dažādiem raksturiem,

temperamentiem, kultūrām. Dievs zina, ka mums ir ļoti grūti to izpildīt, tāpēc dāvā Svētā Gara spēku.

Prieks

Jautrība ir atkarīga no apstākļiem, bet iekšējais prieks var būt pastāvīgs. Prieks nāk no Dieva klātbūtnes. Mums jākoncentrējas uz Dievu un Viņa svētībām, bet ne uz to, ka citiem varbūt ir vairāk nekā man. „Tas Kungs ir mans stiprums un mans vairogs, mana sirds paļaujas uz Viņu. No Viņa man nāk palīdzība, mana sirds ir līksma, ar savām dziesmām es Viņam gribu pateikties.” (Psalmi 28:7)

Vai es priecājos par cita cilvēka panākumiem? Vai protu priecāties, ka cilvēkiem veicas biznesā, ka kaimiņam ir laba veselība, ka draudzē cilvēki aktīvi kalpo? Vai redzu tikai negācijas un citu trūkumus?

Diemžēl dažreiz sabiedrības negatīvisms ienāk draudzē, kur arī tiek runāts un uzsvērts pārsvarā negatīvais. Žurnāliste Sandra Veinberga savā lekcijā ar nožēlu teica, ka populārākais raidījums Latvijā ir "Degpunktā", kas tiešām ir raidījums, kur pārsvarā tiek rādītas sabiedrības negācijas. Tas ir skumji.

Neļausim pasaulei ienākt draudzē ar savu negatīvismu! Uzdosim katrs sev jautājumu – vai es esmu tendēts uz pozitīvu vai negatīvu informāciju? Vai es protu priecāties par saulrietu

un saullēktu? Vai es protu priecāties par bērniem draudzē, kas māsas spert pirmos solīšus? Vai es protu priecāties par sniegpārslīņām un ledus puķēm uz mana loga?

Miers

„Mieru es jums atstāju, savu mieru es jums dodu; ne kā pasaule dod, es jums dodu...” (Jāņa 14:27)

Tas nav miers, ko es pats varu iegūt, tas ir iespējams tikai sadraudzībā ar Jēzu. Tas nenozīmē, ka dzīvē nebūs pārmaiņu un izaicinājumu. Vienkārši Dievs pieļauj visas lietas mūsu izaugsmei, un Viņš stiprina ar savu klātbūtni. Tas ir miers ar Dievu un noteikti miers ar sevi. Tas ir arī miers ticīgo starpā, jo mēs esam Dieva bērni. Tāpat ticīgajiem ir miers pieticīgi dzīvot no tā, kas ir un ko Dievs svētījis. Man nevajag labāko mašīnu savā pilsētā vai draudzē, lai es būtu apmierināts.

Pacietība

Pacietība ir iekšēja savaldība, saprotot, ka Dievs kontrolē visus apstākļus. Lasīju par kādu cilvēku, kas bija apstājies pie luksofora un vairs nevarēja iedarbināt mašīnu. Aiz viņa, protams, bija vesela mašīnu rinda. Viņš visādi centās iedarbināt savu mašīnu, taču nekā. Aiz viņa visi nepacietīgi signalizēja. Visbeidzot viņš izkāpa ārā un piegāja pie pirmās mašīnas aiz viņa, kas arī signalizēja. Viņš laipni teica, ka tagad jūs varētu iet pacensties iedarbināt manu mašīnu, bet es tikmēr pasēdēju un pasignalizēju.

Aizdomāsimies, cik Dievs ir bijis pacietīgs pret šo pasauli. „Žēlīgs un žēlsirdīgs ir Tas Kungs, pacietīgs un pilns lēnības.” (Psalmi 145:8)

Arī mums vajag pacietību, gaidot uz Kungu, Viņa vadību un apsolījumiem. Vēl jo vairāk grūti ir tāpēc, ka tagad sabiedrībā ir tendence, ka visu vajag tagad un tūlīt.

Laipnība

Laipnība ne tikai pret tiem, kas ir laipni pret mums, bet pret pilnīgi visiem, jo Dievs ir laipns pret visiem saviem radījumiem.

„Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpies sirs-nīgā līdzjutībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā.” (Kolosiešiem 3:12)

Man daži cilvēki saka, ka viņi labāk vēlas dzīvot citā zemē, jo tur cilvēki ir smaidīgāki un laipnāki. Es tad saku, ka tu taču to vari sākt arī Latvijā. Uzdod jautājumu sev, cik es pats esmu laipns? Vai es spēju pasmaidīt? Vai spēju pateikt laipnu vārdu cilvēkiem ap sevi. Viss jau sākas no manis. Ja es būšu “nopietnais pūslis”, tad es slikti jutīšos arī laipnu cilvēku vidū. Kristieši taču ir tie, kas vairāk dod, nevis ņem.

Labprātība

Labprātība – tas nozīmē uzņemties dažādas lietas dzīvē labprātīgi. „Gaismas auglis viscaur ir labprātība...” (Efēz. 5:9) Ģimenē mēs varam būt cilvēki, kas gaida mīlestību no otra, vai arī dāvāt to savam partnerim. Tāpat var būt arī starp darba kolēģiem. Vai mēs labprātīgi uzņemamies veidot labu attiecību klimatu? Vai mēs esam gatavi labprātīgi uzņemties kādu kalpošanu draudzē un vai esam vienoti, labprātīgi sadarboties ar citiem, kas jau kalpo?

Lasīju par kādu fermeru ģimeni Amerikā. Viņi reiz strādājoņiem nepamanīja, ka viņu mazā meitiņa bija iegājusi tuvējā labības tīrumā. Tīrums bija ļoti liels. Piedevām tas arī bija rudens laiks, kad vakari un nakts bija ļoti vēsas. Tāpēc vajadzēja ātri atrast mazo meitiņu, jo citādi viņa varēja nosalt. Tā šī ģimene un arī daudzi citi palīgi no tuvākā ciema skraidīja krustām

šķērsām pa tīrumu, meklējami mazo meitenīti. Taču tīrums bija liels, un visas pūles bija nesekmīgas. Vakars jau tuvojās, sāka satumst un kļuva stipri vēsāks. Tad kāds ieminējās, ka jāsadodas rokās un jāiet pāri tīrumam, tad nevarēs aiziet viņai garām. Visi atnākušie cilvēki sadevās rokās un devās pāri laukam. Nepagāja ilgs laiks, un viņi atrada mazo meitenīti, kas saritinājusies gulēja. Taču bija par vēlu, mazā bija nosalusi. Kā jutās vecāki? Kāds tikai klusi noteica – ja mēs būtu ātrāk sadevušies rokās, tad mazā būtu dzīva...

Tāpēc arī mums šajā laikā labprātīgi jāsadodas rokās, lai pasludinātu Evaņģēliju, jo kā gan jūtas debesu Tēvs, kad Viņš redz, ka Viņa bērni iet bojā, bet kristieši darbojas katrs pats par sevi?

Uzticamība

Dievs ir uzticams, un Jēzus ir mūsu piemērs. Viņš uzticīgi veica savu misiju pat tad, kad Pēteris Viņu centās atrunāt.

„No tā laika Jēzus iesāka saviem mācekļiem rādīt, ka viņam vajagot noiet uz Jeruzalemi un daudz ciest (...) un tikt nokautam, un trešajā dienā augšāmcelties. Un Pēteris ņēma viņu savrup un iesāka viņu brīdināt, sacīdams: ”Lai Dievs pasargā, Kungs! Ka tev tas nenotiek!” (Mt. 16:21,22)

Vai tad Pēteris Jēzum neieteica labu variantu? Pēteraprāt, tā bija iespēja un labs risinājums. Viņaprāt, varēs vēl varbūt doties uz tā laika lielāko centru Romu un tur sludināt, vai arī Atēnās. Tā taču ir iespēja! Kāpēc iet un šajā brīdī mirt? Taču Kristus paklausīja Tēvam, kaut arī tas bija smagais krusta ceļš. Vai arī mūs apkārtējie apstākļi un situācijas nepierunā mainīt mūsu apņemšanos sekot tur, kur Jēzus vada? Vai nav kārdinājums meklēt sev izdevīgāko vietu un situāciju? Vai vienmēr esam par to pajautājuši Dievam?

Lēnprātība

Grieķu filozofs Aristotelis ir teicis, ka lēnprātīgs cilvēks ir tas, kas spēj dusmoties pareizā brīdī un nekad nedusmoties nepareizā brīdī. Ir dzīvē reizes, kad ir jāpasaka stingras lietas, bet ir reizes, kad jābūt klusam. Domāsim, pirms kaut ko pasacīt un darīt. Es diemžēl parasti nožēloju to, ko esmu pateicis, bet ļoti reti to, ko neesmu pateicis.

Atturība

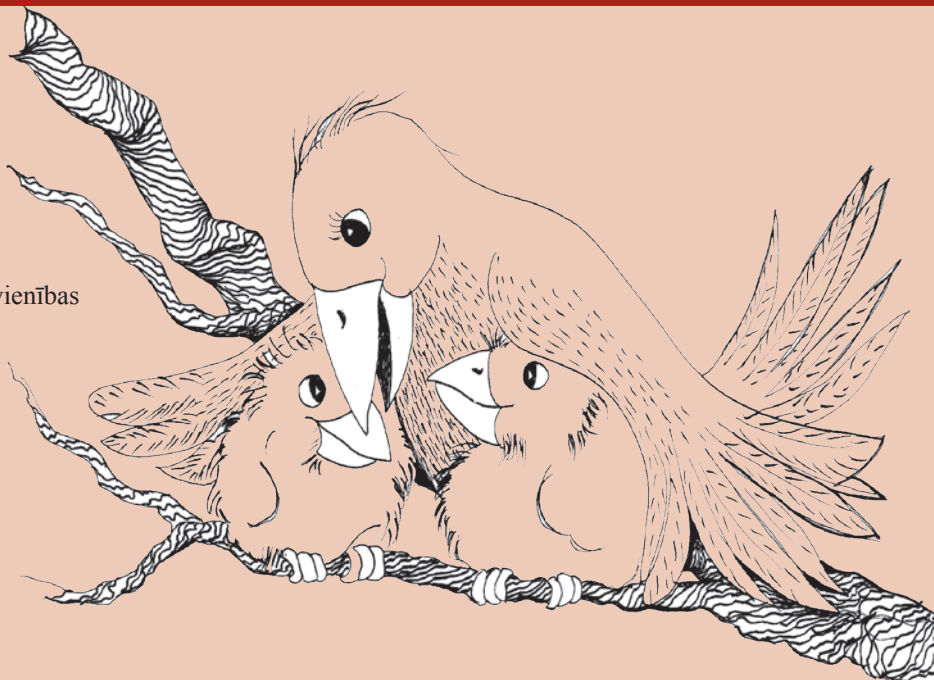
No grieķu valodas to varētu tulkot kā paškontrolē vai mērenība visās lietās. Pazīstamajam mācītājam Mūdijam jautāja, ar kuru cilvēku viņam ir vislielākās problēmas. Viņš atbildēja, ka ar sevi pašu.

Pirmais darbs mērenībā un atturībā sākas ar sevi, bet nevis ar citu komandēšanu. Piemēram, pavadīt vairāk laika lūgšanās vai Bībeles studijās. Labi, ne jau stundu uzreiz, bet kaut vai piecas minūtes. Vēlīt laiku kalpošanai cilvēkiem. Tas ir vajadzīgs mums pašiem, jo tādā veidā varam sasniegt daudzas lietas. Pasaulē gandrīz visi cilvēki ir plānojuši lielus plānus, lielas ieceres, bet ļoti maz ir tādu, kuri kaut ko sasnieguši, jo viņi izvēlējas ne tikai domāt, bet arī darīt. Tas ir aktuāli šajā laikā, kad tuvojas Jaunais gads un cilvēki bieži apņemas sākt kaut ko jaunu.

Šajā rakstā mēs pārskatījām jautājumu par Svētā Gara augļiem. Dievs dāvā mums Svētā Gara augļus, lai mēs sadraudzībā ar Viņu varētu veidot raksturus, jo mēs esam dārgi atpirkti. Gribu novēlēt, lai mēs izmantotu visas iespējas paaugstināt Jēzu nākamajā gadā! Lai mēs izmantotu katru brīdi atklāt Kristus mīlestību cilvēkiem ap mums un lai mūsos pastāvīgi augtu Svētā Gara auglis!

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu Latvijas draudžu savienības
bērnu nodaļas vadītāja.

Decembra stāstiņš un arī mēs, vārnēni, esam klāt!

Es pirmā paņēmu lidmašīnu!” Džodžo iesaucās.
„Ko? Nekā, es pirmā tai pieskāros!” Reičela skaļi
teica.

„Tas nav godīgi!” Džodžo iekliedzās un vilka lidmašīnu uz
savu pusi.

Brālis un māsa sāka sacensties kā virves vilcēji. Reičela
lidmašīnu bija satvērusi aiz spārniem, bet Džodžo, cik vien
spēja, vilka aiz tās astes. Pēkšņi lidmašīna nobrakšķēja un
pārlūza divās daļās. Katrs bērns nu turēja rokās daļu no
kārotās lidmašīnas.

„Skat, ko tu esi izdarījis! Tu to salauzi,” Reičela pārmeta.

„Tā ir tava vaina,” Džodžo dusmīgi atcirta. Tad viņš paņēma
šķēres, kuras gulēja viņam blakus uz grīdas, un svieda ar
tām masai. Šķēres gandrīz ietriecās Reičelas sejā. Trūka tikai
dažu centimetru. Istabā ienāca māte.

„Ko tu dari, Džodžo?” viņa jautāja. „Tu varēji savu masu
smagi savainot.”

„Man tiešām ļoti žēl,” Džodžo sacīja, un šķita, ka viņš tūlīt
sāks raudāt.

„Man arī žēl,” klusi sacīja Reičela un uzlika roku uz brāļa
pleca.

Māte apskāva abus savus bērnus. Viņi lūdza Jēzu, lai Viņš
palīdzētu bērniem mīlēt vienu otru.

Krū: Tas viss ir tikai tāpēc, ka viņiem nav spārnu!

Krā: Kam – viņiem?

Krū: Nu, cilvēkiem. Vai tad mēs ar tevi, māsiņ, tāda nieka
dēļ ķildotos? Sagribētu – aplidotu
vai pus pasaules ar saviem pašu spārniņiem. Bez ķildām un
bez naida, vai ne? Es tev saku, viss tikai tāpēc, ka cilvēkiem
nav spārnu!

Krā: Viņi tomēr var lidot gan. Ne jau paši, bet pašu izgud-
rotajos milzu lidojošajos putnos.

Krū: Zinu, māsiņ, viņi ir kā traki uz tiem! Esmu redzējis, kā
viņi tajos spraucas iekšā bariem vien!

Krā: Jā, nabadziņi! Tā ir, kad pašiem spārnu nav.

Mamma: Bērni, šis stāsts nav par lidošanu vai nelidošanu,
bet pavisam par ko citu.

Krā: Interesanti, par ko tad?

Mamma: Tas ir par laipnību, draudzīgumu, par spēju otru
likt pirmajā vietā.

Krā: Un vēl par skopulību.

Mamma: Un par prasmi dalīties ar otru.

Krū: Ļoti labi, ka Krā dzirdēja šo stāstu. Viņa pilnīgi nemāk
dalīties! Viņa nekad man neatdod savas lietas, kad es tās
prasu. Un kad pats tās atņemu – dusmojas! Tā man, nabaga
vārnēnam, visa bērnība paiet vienās cīņās, lai no māsas
izveidotu vienu nesavtīgu un paklausīgu vārnu!

Mamma: Liec nu masu mierā. Skaties, lai tu pats būtu
laipns, draudzīgs un nesavtīgs. Tā, iespējams, arī nebūs vieg-
la cīņa pašam ar savu raksturu.

Krū: Nu, raksturs man ir labu labais. Tik cēlu putnu kā mani
vēl varētu pameklēt!

Mamma: Esi uzmanīgs! Šādas domas par sevi ne pie kā laba
nenovedīs. Un vēsture to pierāda.

Pastāstīšu kādu notikumu senatnē, kura sekās cilvēki dzīvo
vēl šodien.

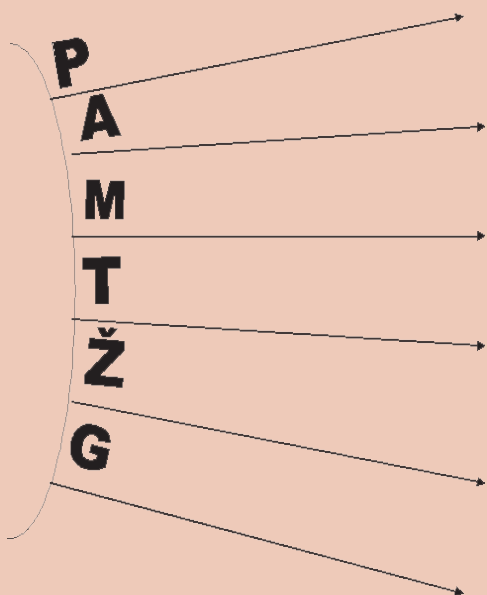
Bībele mums māca, ka Debesīs norisinājās cīņa. Sātans, eņ-
ģelis vārdā Lucifers, domāja, ka ir gudrāks par Dievu. Viņam
šķita, ka spēj būt kā Dieva Dēls. Lucifers sadusmojās, ka
Dievs viņu neiekļauj savos plānos. Tad sātans sacēlās pret
Dievu, un debesīs sākās karš. Vai spējat iedomāties? Sev par
sabiedrotajiem cīņā pret Dievu sātans centās iegūt eņģelus.
Viņš eņģeļiem sacīja, ka Dievs ir savtīgs un negodīgs, un ka
Viņam nevar uzticēties. Drīz vien sātans un trešā daļa eņģeļu
tika izdzīti no Debesīm.

Sātans kārdināja Ādamu un Ievu, lai arī viņi, ēdot aizliegto
augli no laba un ļauna atzīšanas koka, nostātos viņa pusē.
Sātans izvēlējās grēkot. Grēka alga ir nāve. Lai arī Ādams

un Ieva uzreiz nenomira, tomēr tūlīt pat viņiem bija grēka ļaunums. Pirmie cilvēki sāka strīdēties. Viņiem Ēdenes dārzs bija jāpamet, un, lai izdzīvotu, viņiem nācās smagi strādāt. Tomēr Dievam bija plāns, kā visu varētu vērst par labu – Jēzum bija jānāk uz zemi kā mazam bērniņam. Viņam bija jādzīvo uz zemes un cilvēcei jāatklāj Dieva būtība. Beidzot Jēzum bija jāmirst pie krusta. Vienīgi Dieva Dēls mūs var

paglābt no mūsu grēkiem. Bībelē varam izlasīt: „Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” (Jāņa 3:16) Šajā Ziemassvētku laikā Tu arī vari kādam pastāstīt par lielo cīņu un par Jēzu. Mēs varam saviem draugiem un kaimiņiem palīdzēt izvēlēties Jēzu.

Uzdevums

Izlasi dotās Bībeles rakstu vietas un katrā atrodi vārdu, kas raksturo Jēzu. Uzraksti vārdus uz gaismas stara, pirmais burts tev jau ir dots. (Uzdevums no svētdienas skolas materiāliem.)

1. Jes. 33:24	P _____
2. Jes. 59:20	A _____
3. Jes. 9:5, 6	M _____
4. Jerem. 23:5, 6	T _____
5. Jes. 54:8, 10	Ž _____
6. Jes. 60:1, 2	G _____

Vēstules

Sveiki, Krā un Krū!
28. novembrī Valkas draudzītē bija ap 50 lidmašīnu, jo notika pasākums “Lidmašīnas – kristieša dzīvē”. Mēs bijām kuplā skaitā, kopā 14, tai skaitā arī ciemiņi no citas draudzes un draugi. Mūsu vecāki un skolotāji stāstīja par kristieša dzīvi ar papīra lidmašīnu palīdzību. Patika Ilgoņa lidmašīnu demonstrējums un skaidrojums, kā lidmašīna avarējot sabojājas. Tā arī mūs sabojā grēks, un mēs vairs nekad nespējam “lidot” kā agrāk. Neizpalika arī ēdienu galds, bet pirms tam bija kārtīgas sacensības un apbalvošanas ceremonija, kur katrs ieguva interesantu titulu. Gribam pateikties arī saviem vecākiem par aktīvu piedalīšanos!

Atceramies arī skolotāju novēlējumu, ko gribējām novelēt jums, Krū un Krā, un citiem bērniem: “Laimīgu “lidojumu” kopā ar Dievu!”

Valkas mazie piloti

Paldies Anetei Kristapsoni (6 gadi) no Aizputes, kura mums atsūtīja 7 zīmējumus. Tur bija gan rudenīgas noskaņas ar burkānu laukiem un augļu ražu, gan arī saulaini un smaržīgi zīmējumi. Bet, vislielākais pārsteigums, ka Tu, Anete, bija uzzīmējusi arī mūs abus – Krū un Krā. Palūkojiet, bērni, cik mēs te skaisti! Anete, gaidi no mums Ziemassvētku pārsteigumus!

Konkurss

Tu noteikti zini vairākus Bībeles stāstus. Bet kāds no tiem ir vairākkārt lasīts un kļuvis Tev mīļāks. Tāpēc Tu esi aicināts piedalīties konkursā „Mans mīļākais Bībeles stāsts”.

Uzzīmē to krāsainu un glītu. Atsūti mums lielā aploksnē, un tev būs iespēja saņemt no vārnēniem kādu balviņu. Protams, palūdz, lai mamma vai tētis palīdz atsūtīt. Uzraksti arī darba otrā pusē savu vārdu, uzvārdu, vecumu, telefona numuru. Savus darbiņus vari sūtīt līdz **20. janvārim**. Neatliec uz vēlāku laiku, sāc jau tagad!

BŪT VISIEM KOPĀ!

Tuvojoties gada nogalei un iestājoties aukstākiem laika apstākļiem, tumšākiem vakariem un kad saule, šķiet, ir tikai aiz mākoņiem, jaunieši pulcējas, lai būtu kopā. Kopā ir siltāk, gaišāk un arī jautrāk! Ir sakrāts daudz atziņu, piedzīvojumu un kopā vēl vairāk iepazīts visu kopīgais Draugs – Dievs!

Novembra pēdējās nedēļas nogalē (27.11.- 29.11.) Cēsu Adventistu dievnāmā kopīgi bija sapulcējušies jaunieši no dažādām Latvijas draudzēm, lai piedalītos pasākumā „Ej apgaismot pasauli”. Pasākuma īpašais viesis bija Giedrius Rimša no Kauņas, kurš vairākos dievkalpojumos pamudināja jauniešus uz dedzīgāku kalpošanu un vēl lielāku paļaušanos uz Dieva spēku, stāstot par Gideonu un 300 izraudzītajiem izraēliešu vīriem, kuri uzvarēja ienaidnieku. Svētdienā ikvienam bija iespēja kalpot arī praktiski, aptaujājot cilvēkus par Bībeli, veicot kolportāžu, kā arī krāmējot malku. Šo pasākumu vadīja Inga un Dāvis Priedes.

Ance Možeiko:

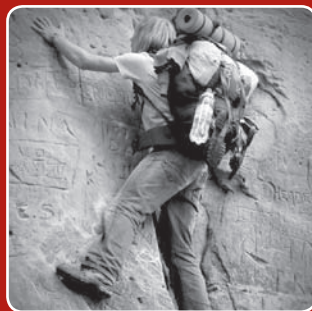
Pasākumā patika uzmundrinošās, uzrunājošās un aicinošās Giedrius uzrunas. Ļoti labi likās tas, ka savu īsto apņemšanos kalpot Dievam un cilvēkiem varēja arī pārbaudīt svētdien kalpošanas darbā un redzēt, cik patiesi gatavs tu tam esi. Patika arī mazā, mums iedotā grāmatiņa ar šodien

izmantojamām kalpošanas idejām. Būtu gribējies redzēt mazliet citādāku attieksmi pret pasākumu no pašu jauniešu vidus, lielākas ilgas pēc Dieva un Viņa svētībām. Palika iespaids, ka vairākums jauniešu ieradusies galvenokārt, lai satiktu viens otru un labi pavadītu laiku savā starpā.

Dāvis Irmejs:

Manuprāt, šis pasākums bija ļoti izdevies. Par visu bija lieliski padomāts. It sevišķi man patika lieliskās Giedriusa Rimšas uzrunas par to, ka mūsu Dievs ir 1% Dievs, kuram nekādā gadījumā nav vajadzīgs liels daudzums cilvēku. Pat tad, kad liekas, ka mēs esam pārāk maz, lai kaut ko iesāktu, Dievs saka: “Jūs esat pārāk daudz!” Paldies visiem, kas tur bija. Un, protams, Dievam, kurš to visu noorganizēja

Jānis Irmejs:

Manuprāt, šis pasākums bija tieši laikā jauniešiem, kam ir bailes vai šaubas par to, kā stāstīt, ko stāstīt un vai vispār stāstīt cilvēkiem

no pasaules par Dievu, par Jēzu un par glābšanu. Arī pašas nometnes galvenā tēma “Ej apgaismot pasauli” bija ļoti veiksmīgi izdomāta. Iedvesmojošs bija arī mācītājs no Lietuvas, Kauņas, Giedrius Rimša, kas labi spēja paskaidrot un pastāstīt par drosmi, uzdrīkstēšanos un uzticību Dievam tieši jauniešiem, kas meklē Dievu. Domāju, ka daudzi jaunieši varēja saprast, kādās attiecībās viņi ir ar Dievu. Man pašam arī šis pasākums patika, jo mainījās tāda jēdziena kā mīlestība definīcija. Šķita, ka katrs jauniešis bija ko guvis tieši priekš sevis, lai varētu mainīt savus uzskatus vai arī pats varētu mainīties. Un to viņi varēja pārbaudīt, veicot kādu no trim uzdevumiem svētdienas rītā - palīdzēt sieviņai gados sanest malku, veikt aptauju vai veikt kolportāžu. Tik tiešām šis pasākums bija svētīgs.

Agate Ezera:

svētīgi tur būt, jo atcerēties, ka mums jābūt drosmīgiem un gaišiem kristiešiem, nekad nevar būt par biežu.

Vienkārši brīnišķīgs pasākums. Giedriusa svētrunas bija ļoti iedvesmojošas, domāju, ka visiem, kuri tur bija, "300" un "hayil gabor" (uzticīgais karotājs) ilgi paliks atmiņā. Bija tiešām

Amanda Rimkus:

Jā, šis pasākums bija brīnišķīgs. Ieguvu daudz ko jaunu, ko varēšu izmantot dzīvē. Tāpēc jau pasākums bija domāts, lai to, ko tur mēs visi ieguvām, praktiski tiktu izmantots dzīvē.

Kas man ar vērienu palicis prātā, ir sludinātāja svētrunas par Gideonu. Lai arī es būtu pie tiem 300 vīriem!

Marta Logina:

Pasākums bija vienkārši fantastisks. Patika viss, kas bija paredzēts programmā. Pasākums palīdzēja iepazīt gan vairāk draugu, gan vēl vairāk Dievu. Spilgtākais, kas prātā palika, bija tas, ko stāstīja mācītājs, arī tas, kā viņš pasniedza sevi! Un lai gan lija lietus, daudzi tomēr atvēlēja laiku, lai aizpildītu aptauju par Bībeli... tas bija tā patīkami!

Pirmais ticības festivāls

Moto: Ja jums būtu ticība kā sinepju graudiņš... Lk. 17:6.

Rīgā no 21. līdz 22. novembrim norisinājās Latvijā pirmais Ticības Festivāls, kuru organizēja jauniešu nodaļa. Dažādās valstīs pasaulē Ticības Festivāli tiek organizēti kopš 1970. gada, tāpēc jauniešu nodaļas padome nolēma izmantot šo ideju un organizēt šādu pasākumu adventistu jauniešiem un viņu draugiem.

Ticības Festivāla mērķis ir parādīt, cik svarīga ir jauniešu kalpošana otram jauniešiem, sabiedrībai un draudzei.

Pirmā Ticības Festivāla programma bija piesātināta, un katram bija iespēja atrast sev ko saistošu un interesantu. Notika gan slavēšanas koncerts, kurā piedalījās jaunieši no dažādām Latvijas draudzēm ar dziesmām, teatralu uzvedumu, liecībām par savu ticību, gan Skrējiens pēc Ticības - dažādu uzdevumu veikšana komandās. Jaunieši iesaistījās stilizētā torņa būvēšanā, minēja kristīgās mūzikas melodijas, centās izskaidrot Bībeles terminus, mācījās Bībeles matemātiku, gatavoja paši sev un draugiem Bībeles grāmatzīmes, iejutās mīma ādā, staigāja pa ticības brīnumu lauku un galu galā ieguva titulu zelta jaunieši. Ticības Festivāla ietvaros pirmo reizi notika arī labdarības izsole, kas izpelnījās daudzu jauniešu pozitīvas atsauksmes. Ļoti interesants bija darbs diskusiju grupās, kurās bija iespēja kopā ar mācītājiem pārrunāt jauniešiem saistošas tēmas: kas ir ticība un kāpēc ticēt, kā pastāstīt vēsti par glābšanu saviem draugiem, kā rīkoties ticības "sausumu periodos", attiecības ar sabiedrību un attieksme pret cilvēkiem ar sociāla rakstura problēmām. Pirmā Latvijas Ticības Festivāla mērķis – mācīties, kā būt noderīgiem sabiedrībai. Jauniešu ticības apliecinājums bija savākie ziedojumi Bērnu klīniskās universitātes slimnīcas

Paliatīvās aprūpes nodaļai, kurā atrodas bērni, kas ir smagi slimi. Ziedojumi tika vākti divās reizēs - slavēšanas koncertā un izsolē. Kopā labdarības mērķim tika savākti LVL 226.33 Jēzus daudzās vietās Jaunajā Derībā min, ka "tava ticība tev palīdzējusi". Šie Jēzus teiktie vārdi pārveido cilvēka sirdi. Daudzus pārveidotus jauniešus sastapām Ticības Festivālā, kas, atgriezušies savās mājās, ticību paturēs ne tikai sev, bet sniegs otram – draugam, jauniešiem, vecākiem, draudzei, sabiedrībai.

Lai mūsu ticības sadraudzība kļūst darbīga visa labā atziņā, kas mūs tuvina Kristum!

Ieva Jākobsone

Trūkst misionāru

Lai gan oficiālā statistika liecina, ka studentu – nākamo misionāru skaits ir salīdzinoši nemainīgs, viens no Adventistu Vispasaules vadītājiem G. T. Endžī saka, ka misijas darbā arvien mazāk iesaistās apmācīti un pieredzējuši profesionāļi.

Īpaši trūkst mediķu un universitātes līmeņa profesoru. Viņi negrib atstāt savus labi apmaksātos amatus un doties finansiāli nezināmā un nedrošā nākotnē.

Pirmie adventisti dzīvoja un elpoja ar misiju, tā saka Endžī. Neliela entuziastu grupa upurēja visas dzīves ērtības, lai izplatītu evaņģēliju visā pasaulē. Kas viņiem to lika darīt? Acīmredzot, tā bija liela mīlestība un vēlme kalpot Dievam. Diemžēl tagad situācija ir mainījusies.

“Ļaujiet man jums izstāstīt kādu piemēru. Mēs piezvanīsim doktoram Tāun – tā un izstāstīsim viņam par misijas iespējām. „O, tas izklausās aizraujoši,” viņš sacīs, „pastāstiet man ko vairāk.” Beigās viņš jautās – un kāds būs mans atalgojums? Mēs viņam pateiksim, un viņš sacīs: „Vai tas ir joks? Vai jūs sagaidāt, lai es atstāju savu praksi, kuru esmu veidojis 25 gadu garumā, un dodos pāri jūrai par šādu atalgojumu?” Diemžēl misionāriem mēs nevaram samaksāt lielu algu. Plaisa ir pārāk liela.”

Katru gadu Vispasaules Adventistu Baznīca misijas darbam atvēl 25 miljonus dolāru (12 miljons latu). Visā pasaulē kalpo ap 900 misionāru. Taču Endžī lēš, ka ir vajadzīgs vēl simtiem vairāk brīvprātīgo. („Adventes Vēstis nesen rakstīja, ka misijas darbam atsaucies Latvijā pazīstamais mācītājs Ēriks Galenieks ar sievu, viņi dosies uz Āfrikas kontinentu, lai strādātu augstskolā.)

Ja kādreiz gandrīz visi misionāri bija no ASV, tad tagad situācija ir mainījusies. No ASV ir mazāk nekā trešā daļa misionāru. Amerikāņiem misijas grūtības bieži vien šķiet pārāk izaicinošas un maz apmaksātas.

Endžī pauž bažas, ka daudzi adventisti ir pazuudējuši to mīlestības degsmi, kas kādreiz lika upurēt ērtības un doties kalpot uz citām zemēm. Nauda un atalgojums ir kļuvis pārāk būtiska dzīves sastāvdaļa. Tomēr viņš atzīst, ka nevar nosodīt tos, kuri atsakās.

„Mēs nezinām viņu situāciju, kādas finansiālās nastas viņiem ir. Daudzi ir ieguvuši izglītību, ņemot lielus naudas kredītus, un tagad tos ir jāatmaksā. Viņi vienkārši nevar doties prom.”

Endžī atzīst, ka reizēm Baznīcas vadītājiem ir jāpārdomā, vai misionāri tiek sūtīti tur, kur tas tiešām nepieciešams. Taču ir pasaules valstis, kur misionāri ir ļoti vajadzīgi, piemēram, Šrilanka, Nepāla, dažādas islāma valstis. Diemžēl ir daudz balto plankumu kartē, kur par adventes vēsti cilvēki nav dzirdējuši, jo trūkst misionāru.

Bīstamā misija

Diemžēl misijas darbā jābūt gatavam uz visu. Japas salā, kas ir Klusā okeāna salu grupā, nogalināta adventistu studente – misionāre no ASV. Viņa tur bija devusies kalpot vienā no adventistu skolām.

Kirstena Elizabete Vokota tajā rītā bija nolēmusi doties rīta skrējienā ārpus skolas teritorijas. Viņa neatgriezās. Vēlāk viņas ķermenis tika atrasts

tuvējā mežā ar naža dūriena pēdām.

Kirstenai bija 20 gadi, un viņa bija pārtraukusi mācības Dienvidu Adventistu Universitātē Tenesijā, ASV, lai dotos misijas ceļojumā. Viņa vēlējās kļūt par skolotāju un kalpot Dievam. Tā viņa nokļuva Japas salā.

Neoficiāla informācija liecina, ka vainīgā persona ir aizturēta.

Skolas vadība atzīst, ka situācija ir sarežģīta. Nekas tāds iepriekš te nav pieredzēts. Līdz šim neviens svešzemnieks uz salas nebija nogalināts. Vietējās sievietes tagad cenšas palīdzēt skolotājām, paliekot pa nakti skolas teritorijā, lai pārējās misionāres varētu justies droši. Notikušo pārdzīvo bērni. Volkota pirms došanās uz Japu salu bija ieguvusi vairākas atzinības Ričmonda akadēmijā, kuru viņa pabeidza 2007. gadā. Tāpat viņa bija saņēmusi Dienvidu Adventistu Universitātes dekāna atzinību. Pirms došanās uz Japu viņa piedalījās nelielā misijas ceļojumā uz Aļasku.

“Mans mērķis ir būt skolotājai, kura iedvesmo iegūt zināšanas, kas mudina meklēt garīgo un sniedz emocionālu gandarījumu skolēniem,” tā viņa bija rakstījusi pirms došanās misijas ceļojumā.

Negaidītas traģēdijas

Desmitiem adventistu gājuši bojā plūdus un to izraisītajos dubļu nogruvumos, kas pagājušajā mēnesī iznīcināja daudz māju, ceļu un tiltu Salvadorā.

Pavisam kopā bojā gājuši 170 cilvēki, no kuriem 30 bija adventisti. 16 draudzes locekļi šīs ziņas tapšanas laikā vēl skaitījās bez vēsts pazuduši.

Adventistu palīdzības organizācijas ADRA vadītājs Vidusamerikas reģionā Velijs Emandsons saka: „Visus gadus, kopš esmu bijis saistīts ar ADRA's darbu, es neesmu redzējis tik daudz bojāgājušo tieši draudzes locekļu vidū. Mēs esam noskumuši par to, kā tas ir ietekmējis mūsu cilvēkus Salvadorā, un lūdzam, lai Dievs palīdz draudžu vadītājiem tikt galā ar radušos situāciju.”

345 adventistu ģimenes vētras dēļ bija spiestas evakuēties un atstāt savas mājas. 206 ģimenēm mājokļi ir nopostīti vai cietuši vētrā, iznīcināti arī 4 dievnami. Viens adventists nelaimē pazuudējis 15 savus ģimenes locekļus.

“Paies zināms laiks, pirms mēs varēsim atjaunot dievnamus un ģimenes varēs atgriezties savās mājās,” saka Centrālamerikas reģiona Baznīcas mantzinis Sauls Ortices.

ADRA steigusies palīgā traģēdijā cietušajiem. Ir izdalītas teltis un pārtikas pakas. Baznīcas vadība izveidojusi īpašu fondu, kas palīdz tām ģimenēm, kurām palīdzība nepieciešama visvairāk.

Ir ziņas par vēl vienu mazāka apjoma traģēdiju Tanzānijā, citā pasaules malā. Arī tur dubļu nogruvumos bojā gājuši vairāk nekā divi desmiti adventistu. Pēc 4 dienu stiprām lietusegāzēm dubļu lavīna nogalinājusi 24 vienas ģimenes locekļus. Vairāki cilvēki dubļos vēl nebija atrasti.

No ziņu aģentūras ANN ziņām.

Citu konfesiju ziņas

Baznīca pret strīdīgu izglītošanu

Katoļu baznīcas kardināls Jānis Pujats lūdzis aizliegt skolās rādīt jauniešiem paredzētu īsfilmu par seksuālo veselību. Pujats saka, ka saņēmis apmēram 1700 vecāku parakstus, kuri lūdz aizliegt “Papardes zieda” izplatīto filmu “Tava dzīve, tava izvēle”. Tajā ir

runa arī par to, kā izvairīties no grūtniecības.

Izglītības satura un eksaminācijas centrs norādījis, ka izglītība Latvijā ir atdalīta no baznīcas, un “Papardes zieda” filma ir “labs instruments profesionāliem skolotājiem”, lai jauniešus informētu par drošu seksuālo dzīvi.

“Papardes zieds” biežāk māca nevis atturību, bet drošu seksu. Tā ir seksa propaganda, un, ja simtiem meiteņu gadā taista abortus, tā nav normāla lieta ne pēc kādiem kritērijiem,” saka kardināls. Pujats uzskata, ka skolās drīzāk būtu jāievieš atturības mācība.

Saeimas Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisijas priekšsēdētāja Ingrida Circene Pujata rīcību vērtē kā Baznīcas pārstāvju iejaukšanās valsts funkcijās. Parlamentārie gan piekrīt Baznīcas pārstāvju viedoklim, ka ar jauniešiem ir vienlaikus jārunā arī par ģimeniskajām vērtībām un to, ka jātiecas uz attiecībām ar vienu partneri. Taču ārstē pauzē sašutumu par kardināla Jāņa Pujata protestu pret jauniešu izglītošanu, jo informācijas trūkums tikai pasliktina sabiedrības veselības stāvokli un palielinās neauglīgo ģimeņu skaitu valstī.

Ķīnā iesloga cietumā

Tiesa Ķīnas ziemeļos ir piespiedusi pieciem kristīgās baznīcas aktīvistiem cietumsodus līdz septiņiem gadiem par to, ka viņi mēģināja novērst sava dievnama nojaukšanu, tā

paziņojis viņu advokāts.

Sodus piesprieda tiesa Šanjsji provinces Liņfeņas pilsētā, kas atzinusi apsūdzētos par vainīgiem “lauksaimniecības zemes nelikumīgā ieņemšanā” un “satiksmes traucēšanā ar masu sanāksmi”. Kristietei Janai Žunli tika piespriesti septiņi gadi, bet Džanai Huamejai – četri gadi cietumā. Trim vīriešiem, tai skaitā mācītājam Vanam Sjaoguanam, piesprieda triju vai četru gadu cietumsodus.

Notiesātie vadīja neregistrētu baznīcas grupu Liņfeņā, un šajā grupā bija līdz 60 tūkstošiem cilvēku. Viņus aizturēja septembrī, kad viņi mēģināja atturēt varas iestādes no lielas lauku noliktavas nojaukšanas, kuru kristieši izmantoja par lūgšanu vietu. Noliktava vēl nav nojaukta, bet policija to apsargā, neļaujot tur rīkot draudzes sanāksmes.

Ķīnā oficiāli pastāv ticības brīvība, tomēr valdošā Komunistiskā partija ļauj darboties tikai ticīgo grupām, kuras ir reģistrējusi valdība. Ķīnā oficiāli pastāv protestantu baznīcas ar 15 miljoniem ticīgo un katoļu baznīca ar pieciem miljoniem dalībnieku, tomēr vēl vairāki miljoni kristiešu praktizē savu ticību nelegālās baznīcās.

Taizē Polijā

Šogad no 29. decembra līdz 2. janvārim pēc Taizé kopienas ielūguma 30,000 jauniešu no visas Eiropas un citiem kontinentiem pulcēsies Poznaņā, Polijā. Šī 32. jauniešu tikšanās tiek organizēta, atbildot uz Poznaņas arhibīskapa un ekumēnisko

vadītāju ielūgumu. Taizé brāļi organizē šādas piecu dienu ilgās tikšanās jau kopš 1978. gada. Tās ir daļa no “uzticības svēceļojuma uz zemes”, kuru pirms trīsdesmit gadiem uzsāka brālis Rožē, Taizé kopienas dibinātājs.

Tikšanās laikā Polijā dalībnieki savus rītus pavadīs 150 draudzēs Poznaņas un Gneznas diecēzēs. Pēcpusdienā viņi tiksies pilsētas izstāžu zālēs, lai piedalītos dievkalpojumos un apmeklētu seminārus par sociālām tēmām un iekšējo dzīvi. Viens no semināriem apskatīs brīvības tēmu: to brīvību, par ko daudzi cīnījās divdesmitajā gadsimtā un kas tagad liekas tik dabiska tiem, kuri ir jaunāki par 25. Viens no jautājumiem, par kuru jaunieši tiks aicināti domāt, ir šāds: vai mēs šodien Eiropā un citos kontinentos pietiekami daudz domājam par to, kādu nozīmi piešķirt mūsu brīvībai?

Poznaņas tikšanās laikā brālis Aloizs publicēs “Vēstuli no Ķīnas”, kas ir tulkota 50 valodās. Taizé kopiena ir uzturējusi sakarus ar Ķīnas kristiešiem vairāk nekā divdesmit gadus. Kā apliecinājumu draudzībai un kopībai ar “Operāciju Cerība” palīdzību šogad miljons Bībeļu tika nodrukātas ķīniešu valodā un laistas apgrozībā visā valstī.

Grib pastiprināt aizliegumu

Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas (LELB) mācītāju konference nolēmusi virzīt izskatīšanai Sinodē priekšlikumu baznīcas satversmē oficiāli nostiprināt aizliegumu mā-

cītāja amatā ordinēt sievietes.

Šāds ierosinājums saņemts no diviem LELB prāvestu iecirkņiem un paredz to, ka garīdznieku ordinācijā kā viena no pazīmēm jāņem vērā personas dzimums.

Priekšlikuma izstrāde turpināsies līdz Sinodes sēdei, kas paredzēta nākamā gada vasarā, vienlaikus rīkojot diskusijas par sieviešu ordinācijas teoloģisko pamatojumu. Tomēr gala vārds attiecībā uz to, kādas izmaiņas tiks vai netiks veiktas LELB Satversmē, piederēs Sinodei.

Tomēr arī tad, ja Satversme tiks grozīta, baznīcas praksē nekas būtisks nemainīsies, jo sievietes LELB mācītāju amatā netiek ordinētas jau kopš 1993. gada. Izmaiņas neskars arī jau trīs iepriekš ordinētās luterāņu mācītājas.

Šobrīd 38 neordinēto garīdznieku – evaņģēlistu – vidū LELB darbojas 21 sieviete.

JAUNA GRĀMATA LIELISKA DĀVANA JAUNĀ GADĀ!

DINAMISKA DZĪVE – CILVĒKS SAVAS VESELĪBAS LABĀ PATS VAR IZDARĪT VAIRĀK NEKĀ JEBKURŠ ĀRSTS, SLIMNĪCA VAI TEHNIKAS BRĪNUMS. ZINĀTNISKIE DATI LIECINA, KA IZVĒLES, KO MĒS IZDARĀM KATRU STUNDU, DIENU NO DIENAS, LIELĀ MĒRĀ NOSAKA MŪSU VESELĪBAS STĀVOKLI; GAN TO, AR KĀDĀM SLIMĪBĀM MĒS SASLIMSTAM, GAN PAT TO, KAD MĒS MIRSIM.

LŪGŠANAS ĀBECE – KĀ SARUNĀTIES AR DIEVU UN SAŅEMT ATBILDES? UZ PERSONĪGO PIEREDZI BALSTĪTS STĀSTS PAR LŪGŠANU SPĒKU. TO IESPĒJAMS PIEDZĪVOT IKVIENAM.

JĒZUS ŽĒLASTĪBAS PILNĀ SIRDĒ – GARĪGI LASĪJUMI KATRAI DIENAI VISA NĀKOŠĀ GADA GARUMĀ PAR APBRĪNOJAMO DIEVA ŽĒLASTĪBU, KURU PIEDZĪVOJAM IKDIENAS.